

Giới thiệu Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã!

Thân phận của nàng vốn là cháu đích tôn của phủ Dương Vương, từ lúc trong bụng mẫu thân đã được đính ước hôn sự với Tam hoàng tử của nước Đông Lăng - Phú quý, quyền thế, địa vị không thiếu.

Nhân sinh cứ như vậy mà trôi qua thì cũng coi như hoàn mỹ. Thế nhưng thế sự vô thường(*). Mẫu thân băng huyết mà chết, tổ phụ lại bệnh triền miên trên giường đến chết, nàng thì bị hạ kịch độc. Từ đây gia sản địa vị thế lực của phủ Dương Vương đổi chủ. Linh hồn hoán đổi, tay súng bắn tia độc nhất thế kỉ 21 xuyên không đến.

(*) thế sự vô thường: "thế sự": cuộc đời; "vô thường": không bình thường, không có sự vật nào mãi mãi ở yên một trạng thái.

Nàng một tay dụng độc, một tay cứu người, phát triển sự nghiệp, thu nhập tiểu đệ, lập nên thế lực của riêng mình, dùng chín năm ngao du thiên hạ! Chín năm sau, cường thế trở về.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Mạnh mẽ đồ thuốc độc

Edit: Quan Vũ

Beta: V.O

Bầu trời đêm màu xanh âm u. Một vầng trăng tròn treo trên cao, tia sáng trong suốt rực rỡ chiếu rọi bóng cây đu đưa, vạn vật mờ ảo. Từng trận gió lạnh thổi qua, nhánh cây cao thấp không đồng đều giương nanh múa vuốt, ma sát phát ra tiếng vang xào xạc, xen lẫn tiếng kêu to của loài côn trùng không biết tên, thật sự làm cho người ta khiếp sợ

“Không được... Ta không bị bệnh... Ta không muốn uống thuốc...”

Giọng nói non nớt sắc nhọn của trẻ con kèm theo tiếng khóc nức nở và hoảng sợ truyền ra từ trong phòng nhỏ của Thiên viện ở Thủy Nguyệt Am, cắt qua bầu trời đêm, côn trùng bị dọa sợ đến mức ngừng lại tiếng kêu.

Trong căn phòng nhỏ hẹp, trang trí đơn giản, cũ nát, một ngọn đèn nhỏ xú lơ mờ, lung lay bèn lửa, giống như bất cứ lúc nào cũng sẽ tắt.

Một tiểu nữ hài mặc một bộ quần áo mỏng manh, khuôn mặt trắng bệch cuộn mình vào trong góc phòng, lui cũng không thể lui, vốn trong đôi mắt to đen bóng, trong suốt tràn ngập kinh hoàng và sợ hãi, trơ mắt nhìn bộ dạng ba ni cô từng bước ép sát.

Dẫn đầu là một vị ni cô bưng một cái bát sứ màu trắng trong tay, trong bát là nước thuốc màu đen còn bốc lên hơi nóng, mùi thuốc nhàn nhạt tràn ngập trong căn phòng chật hẹp.

Mặc dù không biết bát thuốc kia là thuốc gì, nhưng nhìn tư thế của bọn họ, nàng không khó đoán, chắc chắn bát thuốc này không phải là thứ tốt lành! Gia gia yêu thương nàng nhất đã chết, hài cốt còn chưa lạnh, những kẻ đó liền đưa nàng tới am ni cô này, Phản Dương vương phủ to lớn như vậy, đã rơi vào trong tay đám người tính toán kia, tại sao bọn họ còn muốn lấy cái mạng nhỏ của nàng, đuổi tận giết tuyệt?

“Bị bệnh thì phải uống thuốc” Ngũ quan trên mặt ni cô dẫn đầu vận vẹo, nét mặt dữ tợn, đôi mắt nhỏ như đậu xanh trong suốt sáng bóng, trong giọng nói càng thêm không che giấu được kích động và điên cuồng.

Người nọ bỏ ra ngàn lượng bạc trắng chỉ vì để dứt cho nàng uống xong bát thuốc được bỏ thêm nguyên liệu vào này, chỉ cần nàng uống xong, ngàn lượng bạc sẽ thuộc về Thủy Nguyệt Am của bọn họ!

Chuyện được lợi tốt như vậy, không làm thì chẳng phải là người ngu sao? Hơn nữa, người nọ cũng không phải là người mà am ni cô nhỏ nhỏ của bọn họ có thể đắc tội nổi!

“Đề nó lại cho ta!” Ni cô dẫn đầu vung tay lên, hai ni cô phía sau bà liền chia ra rải bước đến bên cạnh tiểu nữ hài.

Tiểu nữ hài đáng thương quấy đạp không cho ni cô đến gần mình, nhưng dù sao nàng cũng chỉ là đứa trẻ sáu bảy tuổi, thân hình nhỏ bé làm sao có thể là đối thủ của ni cô đáng người khỏe mạnh? Chỉ hai, ba lần liền bị khống chế.

“Không... Ta ko muốn uống...” Hai tay tiểu nữ hài bị kìm chặt, chân nhỏ đá đập lung tung, không cho ni cô dẫn đầu tiến lại gần mình.

Đột nhiên, giống như nàng đang nghĩ đến cái gì.

Mặc dù cảm thấy nhất định không thể khiến cho bọn họ dừng tay, nàng vẫn muốn thử một lần. Nghĩ như vậy, vẻ sợ hãi trên mặt cũng ít đi vài phần, giả bộ bình tĩnh nói: “Ta đã được chính Văn phi nương nương định là Tam hoàng tử phi tương lai.”

“Phi cái gì mà phi, chết đến nơi rồi còn không biết điều!” Quan Tĩnh thấy dầu muối không vào, tiến tới một bước bóp chặt dưới hai bên xương cằm của nàng, cầm bát thuốc bằng sứ màu trắng đỏ toàn bộ vào trong miệng tiểu nữ hài, cũng gắt gao giữ chặt miệng của nàng, cười dữ tợn nói: “Chúng ta cũng chỉ là lấy tiền làm việc, ngươi đến âm tào địa phủ cũng đừng tố cáo làm người!”

Nhìn mũi, miệng của tiểu nữ hài chảy máu, thân thể dần dần mềm nhũn, trụ trì Quan Tĩnh mới nói với hai vị ni cô: “Vứt nó ra sau núi đi!”

...

Rạng sáng đầu mùa Xuân, gió thổi rét lạnh.

Quân Kha chậm rãi mở mắt ra, lọt vào trong tầm mắt là một vị lão già gầy gò, râu tóc bạc phơ.

Ngũ quan của lão góc cạnh rõ ràng, tinh thần khỏe mạnh, da mặt có nếp nhăn giống như vỏ quả óc chó, tóc được vén thả bằng một cây trâm đơn giản làm bằng gỗ Đào, một vài sợi tóc không được vén lên hòa với chòm râu bay theo gió. Trên người mặc một bộ trường bào màu xám tro, nguyên liệu vải cực kỳ bình thường, bên hông dùng một sợi dây gai buộc lại, vạt áo trước dao động phồng lên dây gai. Trên người lão có mùi thuốc nhàn nhạt chứng minh lão là một vị y giả (thầy thuốc).

Lão tự tay chấm chút máu đen trên khóe miệng của Quân Kha, để dưới mũi người, trầm trầm nói: “Lại hạ Khiên Ky độc (*) với một hài tử, cũng quá tàn nhẫn.”

(*) Khiên Ky Độc, còn gọi là thuốc Khiên Ky, chính là thuốc Đông y Mã Tiễn Tử. Tên gọi khác của Mã Tiễn Tử là Phiên Mộc Miết (cây gấc), thành phần chủ yếu là Phiên Mộc Miết đắng (hóa chất dung dịch điện ly sinh ra ion âm) và Mã Tiễn Tử đắng. Hạt giống này tính hàn vị đắng, thông đàm (họng), giảm đau, kết hợp bột thuốc làm tiêu sưng phù, dùng trong phong thấp cổ chướng, tê liệt chết lặng, bị thương, u nhọt độc sưng đau,.....

Người mũi nhận biết độc, cao nhân!

Cho dù là độc gì? Không phải chính mình bị trúng đạn?

Lời của lão già làm cho Quân Kha kinh ngạc không dứt, chẳng lẽ...

Đột nhiên, trong đầu xuất hiện rất nhiều trí nhớ không thuộc về nàng: một toà phủ đệ xa hoa, cô kính, một lão ông hiền lành, dễ gần, lộ ra mặt mũi của người ác tâm dân khước đại, hình ảnh ba vị ni cô mạnh mẽ đồ thuốc độc, cùng với tiểu nữ hài bảy tuổi tên là Quân Khôi La phần nộ, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt vọng, không cam lòng và dần dần mất đi hào quang, mắt to vẫn tròn tròn như trước, không chịu nhắm lại!

Quả nhiên... Xuyên qua rồi!

Mặc dù chết có chút bi thảm, cuối cùng coi như là cực nhọc một đời, buồn bán lời!

Rất nhanh, Quân Kha liền tiếp nhận chuyện linh hồn của mình bám vào trên thân thể của tiểu nữ hài chưa đủ bảy tuổi là sự thật. Nhưng hô hấp lại không thoải mái, kinh mạch toàn thân đau đớn như bị vặn xoắn, nếu như độc này không thể giải được, chờ đợi nàng chính là chết thêm một lần nữa!

“Cứu ta.” Tuy là phải cầu xin lão, nhưng giọng điệu của nàng không có nửa phần ý tứ cầu xin.

“Lão phu có thể cứu ngươi, nhưng lão phu có được lợi gì?”

Trong mắt lão tính toán, nàng thấy nhất thanh nhị sở (rõ ràng rành mạch), nhưng điều này vừa vặn chứng minh mình có ích đối với lão! Vì vậy hỏi ngược lại: “Ta một thân một mình, ông muốn kiếm thứ gì tốt từ trên người ta?”

“Lão phu cần một người thử độc...”

“Thành giao!”

Lão già hơi hơi kinh ngạc, không nghĩ tới nàng đồng ý sáng khoái như vậy, nhắc lại: “Cái lão phu muốn là người thử độc!”

“Ta còn có lựa chọn khác sao?”

Đối với vẻ bình tĩnh của nàng, lạnh nhạt và thông minh, lão già biểu hiện tán thưởng sâu sắc: “Một khi đã như vậy, chúng ta đi thôi.”

Quân Kha đứng dậy nhìn am ni cô dưới chân núi, trong mắt hiện ra một chút ngoan lệ không hợp tuổi: “Trước khi đi ta còn có chuyện phải làm.”

...

Sau nửa canh giờ, am ni cô vốn tĩnh lặng phát ra một trận tiếng kêu thê lương, thảm thiết, mùi vị máu tanh đập dềnh trong sơn cốc. Không bao lâu, một ngọn lửa từ trong tay Quân Kha lan ra, lửa cháy dần dần lan ra đồng cỏ thành một mảnh biển lửa hùng hực.

“Khắc khắc khắc khắc, tính cách có thù tất báo quá giống lão phu!” Lão già cười tà nịnh hót, không khỏi coi trọng tiểu nữ hài thêm một phần.

Nhìn biến lừa hừng hực, Quân Kha thầm nghĩ: người cứ yên tâm đi đi! Thứ thuộc về người, ta sẽ thay người đòi lại; phần nợ và không cam lòng của người, ta sẽ thay người trả hết! Về phần tuyệt vọng, sau này chỉ có ta giao cho người khác, người khác đừng hòng tranh giành quyền lợi với ta!

Từ nay về sau, ta chính là Quân Kha!

Cho đến lúc toàn bộ am ni cô hóa thành tro bụi, lão già luôn đi theo phía sau nàng mới lấy ra một cái ổ cặp nàng theo, sử dụng khinh công, đưa nàng cách xa nơi hoang tàn, đổ nát này.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Ai dám lấy người?

Edit: Quan Vũ

Beta: V.O

Độc Y Cốc, bốn mùa như mùa xuân, chim hót hoa thơm.

Bên trong tòa lầu các bằng trúc được xây dựng trước hồ, một bạch y thiếu niên nhẹ nhàng đứng tựa vào bên cửa sổ. Bộ dạng của y chỉ khoảng mười lăm, mười sáu tuổi, ngũ quan tuấn đạt, thư hùng mạc biện (ý nói về bề ngoài quá mức trung lập, không phân biệt rõ được là nam hay nữ), dường như mỗi một thứ đều là kiệt tác được thợ thủ công tỉ mỉ điêu khắc, cho dù chỉ là nhìn mỗi thứ hay là nhìn tổng thể, đều có thể nói là hoàn mỹ; da thịt nõn nà, trắng hơn tuyết, hoàn toàn không tìm thấy một chút tỳ vết nào, những sợi tóc đen tản ra được một cây trâm Bạch Ngọc cuốn lên, vừa vặn phối với áo bào trắng, cả người giống như một bức tranh thủy mặc dưới ngòi bút của họa sĩ, đơn giản, lịch sự tao nhã, tự nhiên thoải mái.

Ánh mặt trời ấm áp chiếu lên trên người y, vàng sáng làm tăng thêm một tầng nhu hòa, ngay cả lông tơ rất nhỏ trên mặt đều có thể thấy được rõ ràng, lông mi dày hơi run rẩy, giống như Hồ Điệp (loài bướm) nghịch ngợm vỗ cánh dưới ánh mặt trời.

Nhạc Sinh nhẹ nhàng đẩy cửa trúc ra, bước chân vốn bước được một nửa liền ngừng lại, nhìn thiếu niên trước song cửa sổ không chớp mắt, ánh mắt tràn đầy si mê, cảnh này nhìn rất nhiều năm gần như vẫn nhìn không đủ.

“Nhìn nữa thì nước miếng sẽ chảy ra.” Ánh mắt của thiếu niên xoay chuyển, tầm mắt từ trên con cá đang bơi lội trong hồ chuyển tới trên mặt Nhạc Sinh, ánh sáng gọn sóng rục rờ: “Có chuyện?”

“Hi hi” Nhạc Sinh cười khúc khích đến gần y, không có chút lúng túng vì bị bắt gặp: “Bẩm công tử, Cô Đồng truyền tin tức tới, toàn bộ độc của Hoàng Đế Tây Việt đã được giải trừ. Hoàng Đế Tây Việt nói, yêu cầu xem bệnh của công tử, hẳn đều đã hiểu, nếu một ngày nào đó công tử muốn, chỉ cần phái người đi đưa tin là được”

“Ừ.” Thiếu niên gật đầu, khuôn mặt hoàn mỹ vẫn lạnh nhạt như trước, giống như không một chút ngạc nhiên đến câu trả lời này. Tầm mắt lại chuyển qua hướng cá đang bơi lội, ngón tay như ngọc vân vẽ thức ăn cho cá bên song cửa sổ, nhân nhả rãi vào trong nước, lập tức khiến cho một đoàn cá chép rục rờ tranh giành thức ăn.

Một động tác tùy ý như vậy, lại làm cho hai mắt Nhạc Sinh động tâm.

“Cô Đồng có nói lúc nào thì trở về Cốc không?”

“Hoàng Đế Tây Việt mời hẳn trợ giúp bắt kẻ đầu độc kia, xử lý xong sẽ trở về.”

“Ta biết rồi, người lui xuống đi.”

“Vâng.”

Nhạc Sinh vừa đi xuống, một bóng dáng màu đỏ lền thoáng hiện lên ở cửa, gương mặt tuấn tú mê đảo chứng sinh cực kỳ u oán: “Phù Tô công tử người thật sự là nhân nhả, chuyện gì cũng ném cho ta, bản thân lại ở đây cho cá ăn.”

“Người có thể có nhiều công lao.” Thiếu niên cũng không nhìn hắn, chẳng qua là khóe miệng hơi nhếch lên, dùng giọng điệu trêu tức nói: “Nếu không sao có thể thể hiện được giá trị của Diệp đại công tử - Diệp Hoan người?”

“Hừ, người biết thì tốt rồi! Ta muốn làm cho cả đời người đều không rời xa ta được!” Diệp Hoan lăm lăm, phe phẩy quạt xếp đi tới trước mặt thiếu niên, hai cánh tay dài khoác lên trên vai y, tiếp theo, trong chớp mắt lại oa oa kêu to, ném quạt sếp trong tay xuống, nhanh chóng nhảy ra cách thiếu niên hai bước xa, vén ống tay áo dài bên tay trái lên, trên cổ tay có hai chấm nhỏ đỏ sậm, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được, xung quanh nhanh chóng biến

thành màu đen, không khỏi trợn mắt trừng con rắn nhỏ màu trắng lộ ra nửa người bên trong vạt áo bên trái của thiếu niên.

Bạch Xà lớn bằng ngón út, há to miệng, ngóc cái cổ thật dài lên, đôi mắt giống như hai hạt đậu xanh sáng bóng lấp lánh, nhìn như thế nào cũng giống như là đang cười trên sự đau khổ của người khác, như đang nói: “Ai bảo ngươi chạm vào chủ nhân của ta, xem ta có độc chết ngươi không!”

“Ha ha ha.” Thiếu niên lấy một bình sứ từ trong lòng ra, đổ ra một viên thuốc màu nâu, ném về phía Diệp Hoan, không nhận được buồn cười nói: “Ngươi cũng bị cắn không dưới mười lần, sao vẫn không nhớ được?”

Diệp Hoan nhận lấy viên thuốc ném vào trong miệng rồi nuốt xuống, tức giận liếc thiếu niên một cái: “Ai mà nghĩ ngươi ở trong phòng của mình trong Cốc còn mang theo tiểu súc sinh này?”

Nghe mấy chữ “Tiểu súc sinh”, vậy bạch xà lập tức dựng ngược, cong mình phóng về phía Diệp Hoan.

“Tiểu Bạch!”

Thiếu niên khẽ quát một tiếng, Bạch Xà lập tức nghe theo lui về trong cổ của y.

Chờ màu đen trên cổ tay rút đi, Diệp Hoan nhặt quạt xếp lên, giữ một khoảng cách an toàn với thiếu niên, nhìn cái cổ nhỏ bé tinh tế, trắng nõn của y, tức giận nói: “Quân Khôi La, ngươi xem ngươi đường đường là một cô nương, trên người có một con động vật độc như vậy, ai dám lấy ngươi?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bâ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Thiếu nợ, đến lúc thanh toán.

Edit: Quan Vũ

Beta: V.O

Quân Khôi La lơ đãng nói: “Thanh danh của tỷ hiển hách, tài phú có thể địch lại một quốc gia, một tay y thuật còn cao siêu hơn so với lão già Tà Nguyệt Tôn kia, chỉ cần tung tin tức tỷ chính là Phù Tô công tử, chắc chắn người muốn kết hôn với tỷ có thể xếp từ Độc Y Cốc chúng ta đến tận Đông Lăng.” Nói xong nhìn về phía Diệp Hoan trên ghế, nói: “Nếu không ngươi cưới ta đi.”

“Phù Tô công tử ngươi đúng là mỹ danh truyền khắp, nhưng ngươi đừng quên ngươi còn có danh hiệu là Ngũ Độc (*) Tiên Từ đó!” Diệp Hoan vỗ vỗ ngực, vẻ mặt hơi sợ hãi: “Mặc dù bản công tử mơ ước mỹ mạo của ngươi nhiều năm, nhưng bản công tử cũng không dám lấy mạng nhỏ của mình ra làm trò đùa.”

(*) Ngũ độc: gồm bò cạp, rắn, rết, thạch sùng và cóc

“Ha ha ha, vậy đừng trách ta không cho ngươi cơ hội.” Quân Khôi La nghe lời nói của hắn, cười hớn hờ: “Đúng rồi, không phải Đông Lăng còn có một An vương gia sao?”

Nàng cũng không quên chuyện Quân Khôi La đã được định thân với con thứ ba của Hoàng đế Đông Lăng – Long Triệt là An vương Long Túc Vân từ trong bụng mẹ, đây chính là do mẫu phi của hắn – Văn Phi xin thánh chỉ, Phụ hoàng hạ chỉ.

Diệp Hoan bĩu môi, trong mắt đầy khinh thường: “Quân Khôi La trong mắt những người ở Đông Lăng đã sớm chết chín năm rồi, liệu hắn sẽ chờ đợi ngươi nếu biết ngươi ‘đã chết’? Căn cứ vào tin tức Hồng Lâu vừa mới truyền lại cái người gọi là vị hôn phu kia sẽ đại hôn thì phải, thời gian định vào ngày sáu tháng tám, nói cách khác là còn chưa tới nửa tháng.”

Nói xong đi đến ghế xích đu bên cạnh nằm xuống, hai chân bắt chéo đưa xích đu, lông mày khẽ nhíu, ánh mắt cười trên sự đau khổ của người khác giống y hệt với Tiểu Bạch lúc vừa rồi: “Thế nào, vị hôn phu muốn thành thân, ngươi lại không có cảm giác của tân nương sao?”

“À.”

Thật ra, thiếu chút nữa Quân Khôi La quên bản thân mình ở trong mắt những người Đông Lăng kia, sớm là một người chết. Nhưng vì cái lông gì (mao: ở đây nghĩa là chửi tục đấy) nghe nói vị hôn phu muốn đại hôn, tân nương không phải mình, một chút cảm giác thương tâm, khổ sở nàng cũng không có?

“Hắn muốn thành thân thì thành thân đi, chẳng lẽ còn muốn ta tặng cho hắn một phần đại lễ?”

Diệp Hoan không hề ngạc nhiên trước phản ứng của Quân Khôi La, nghĩ đến lời nói kế tiếp chắc hắn sẽ khiến nàng không bình tĩnh. Vì vậy ném ra một câu: “Tân nương là Đại tiểu thư Trầm Uyển Tâm của Phàn Dương vương phủ!”

Quả nhiên Quân Khôi La hơi hơi nhú mày.

Mặc dù chỉ là một vẻ mặt nhợt nhạt, nhưng những người hiểu rõ Quân Khởi La, ngoại trừ cười, thế gian này quá ít chuyện có thể khiến cho nàng có bao nhiêu vẻ mặt dư thừa, nàng nhún mi, chứng tỏ nàng để ý.

“Là nàng ta.....”

Nghe nói Long Túc Vân kia phong thần tuấn lãng, võ nghệ hơn người, là tình lang trong mộng của vô số nữ nhi gia ở Đông Lăng. Chẳng những như vậy, hắn còn rất được hoàng đế Long Triệt yêu thích. Mặc dù Đông Lăng có lập thái tử, nhưng nghe nói tương lai hắn mới là người có khả năng dòm ngó ngôi vị Hoàng Đế nhất.

Đối với nữ nhi của tiện nhân kia, làm sao nàng có thể cho phép nàng ta được gả phong quang (ý nói gả được chỗ tốt) như vậy?

Quân Khởi La thấp giọng lẩm nhẩm nhìn về phía phương xa, đôi mắt tối tăm dần dần trở nên mơ màng.

Nàng vốn là tay súng bắn tia, át chủ bài của tổ chức Z nước M, bởi vì kẻ thù mua chuộc được tên bạn trai cận kề, bị bạn trai đánh lén, tìm bị trúng đạn đi vào thế giới này, bám vào trên người tiểu nữ hài Quân Khởi La chưa đủ bảy tuổi.

Nhắc tới Quân Khởi La thật sự là đáng thương, vốn là Tôn Tiểu thư duy nhất của Phàn Dương Vương Phủ, cũng không ngờ lúc mẫu thân sinh nàng bị rong huyết đến chết, sống nương tựa cùng với tổ phụ triền miên nằm trên giường bệnh nhiều năm, cuối cùng cũng buông tay thế gian bỏ rơi nàng.

Từ đó, bầu trời ở Phàn Dương vương phủ thay đổi, sau ba tháng lão Phàn Dương Vương qua đời, con rể Vương phủ - Trầm Cẩm Thành thừa kế vương vị Phàn Dương, không bao lâu liền lấy đường tâu ở nhờ ở Phàn Dương vương phủ - Chu Ngọc Lan làm phi.

Chuyện thứ nhất Chu thị làm sau khi lên làm phi, đó là cùng với mẫu thân của Trầm Cẩm Thành – Thiệu thị, lấy danh nghĩa cầu phúc cho vong mẫu và lão Phàn Dương Vương, đưa nàng đến một tòa am ni cô ở quê nhà ở Trầm Cẩm Thành – Kỳ Châu.

Như vậy cũng chưa hết, không nghĩ tới bọn họ mua chuộc được ni cô, trời rét lạnh liền bắt ép đồ thuốc độc cho nàng rồi vứt ở phía sau núi.

Nếu không gặp được Quý y Tà Nguyệt Tôn, chỉ sợ nàng đã sớm chết hai lần!

Chuyện cũ rõ ràng rành, dường như ngay tại trước mắt, nhưng cũng đã là chín năm rồi.

Chín năm, từ lúc ban đầu là một người thử thuốc, đến Tà Nguyệt Tôn nhìn ra thiên phú của nàng cho nàng bắt đầu học y nghiên cứu độc, đến tiếp nhận Độc Y Cốc, rồi tạo dựng thế lực của mình, đến Phù Tô công tử dương danh thiên hạ.....

Tiểu nữ hài lúc trước đã trưởng thành, không còn là tiểu nha đầu ngây xua mặc người chém giết!

“Bọn họ thanh thoi chín năm.” Quân Khởi La thu hồi suy nghĩ, ánh mắt trời làm cho đồng tử trong mắt nàng vỡ tan thành nhiều điểm sao sáng rực rỡ: “Đến lúc ta nên quay về kinh.”

Thiếu nợ, cũng đến lúc thanh toán rồi, đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Gặp nhau tại quán trà

Edit: Quan Vũ

Beta: V.O

Ngày mùa hè, nắng hè chói chang, nắng gắt như lửa.

Phía trước con đường đến kinh thành, bốn con tuấn mã khỏe mạnh tung vó chạy băng băng, nhấc lên bụi mù cuộn cuộn trên đường.

Người đi đường ở ven đường vốn đã bị nắng chiếu đến ướt đầm mồ hôi, ngay lúc đó lại bị bụi đất ập đầy mặt, dính dính vô cùng bẩn thỉu lại khó chịu, không khỏi đều tròn mắt nhìn.

Có người đang muốn há mồm chửi rủa, nhưng nhận ra bốn người cười trên con ngựa trắng kia, nam tử mặc một thân áo choàng màu xanh ngọc chính là thế tử của Phàn Dương Vương Phủ – Trầm Uyển Hoa, vội vàng ngậm miệng lại, chỉ sợ không chú ý một cái, nói ra lời không nên nói, có thể sẽ phải lo lắng cho cái mạng nhỏ.

“Thời tiết quý này, thật là nóng quá mức!” Trầm Uyển Hoa lải nhải than phiền.

“Ha ha, ngươi vẫn than phiền.” Nam tử áo xanh bên trái Trầm Uyển Hoa trêu ghẹo nói: “Nếu không phải Từ Lạc lo lắng thời gian quá vội, làm chậm trễ ngày lành lấy muội muội của ngươi, chúng ta cần gì phải không dừng đẩy nhanh tiến độ?”

“Hắc hắc.”

Trầm Uyển Hoa nhìn bóng dáng màu bạc trên lưng tuần mã màu đen phía trước, trong lòng tràn đầy vẻ đắc ý. Đây chính là nhi tử mà Hoàng đế Đông Lăng hài lòng nhất, nam tử mà toàn bộ thiếu nữ Đông Lăng muốn gả nhất, nhưng chưa tới một tháng nữa, nam tử này sẽ trở thành muội phu của mình. Phụ vương từng nói, hẳn là người có khả năng đảm nhiệm vị trí Quân Vương kế tiếp của Đông Lăng! Nếu là như vậy, muội muội chính là Hoàng Hậu. Đến lúc đó ai dám nói phụ thân dựa vào nữ nhân để thượng vị?

“Còn ba mươi dặm nữa là đến kinh thành, chúng ta cũng không cần phải chạy quá nhanh.” Có lẽ nam tử mặc áo bào màu bạc nghe Trầm Uyển Hoa than phiền, đột nhiên làm chậm lại tốc độ của ngựa, ba người phía sau hẳn cũng chậm lại theo.

“Gia, phía trước có một quán trà, không bằng ngài và Thế Tử, Văn công tử đi vào nghỉ chân đi.” Nam tử áo đen giả dạng thị vệ đi ở phía sau nói.

Nam tử mặc áo bào màu bạc nhìn quán trà đơn giản cách đó không xa phía trước, gật gật đầu: “Cũng được.”

Mấy người thúc ngựa tiến lên, đứng ở cửa quán trà, cầm dây cương trong tay ném cho hắc y nam tử rồi đi vào quán trà.

Nói là quán trà, thật ra chính là một cái lều cỏ, bên trong được đặt năm cái bàn vuông.

Nhưng nơi đơn sơ như vậy, gần như năm cái bàn đều ngồi đầy người.

Cặp mắt đào hoa của Trầm Uyển Hoa quét một vòng, trong ánh mắt không che dấu chán ghét một chút nào. Lập tức đi thẳng tới trước cái bàn chỉ có hai người duy nhất, lấy ra một thỏi bạc đập thật mạnh lên bàn: “Các ngươi mau chóng đứng dậy, cái bàn này chúng ta muốn, thỏi bạc này coi như là bồi thường cho các ngươi.”

Đây là hai vị cô nương, một người ám lam một người bạch sam.

Vị áo lam kia có dung mạo xinh đẹp, gương mặt tròn đỏ ửng rất đáng yêu; về phần vị bạch sam kia, đội duy mạo (mũ có màn che), hình dáng loáng thoáng không thấy rõ ràng lắm, nhưng khí chất của nàng không tầm thường, thu hút mọi người muốn nhìn trộm toàn bộ diện mạo.

Hai người này không phải ai khác, chính là Quân Khôi La và nha đầu Nhạc Sinh từ Độc Y cốc hồi kinh.

Quân Khôi La không nghĩ tới một vị trí đơn sơ như vậy còn có người tranh đoạt. Bởi vì thường xuyên bên ngoài, nàng biết khi ra cửa, bên ngoài sẽ có rất nhiều bất tiện, nếu như hán khách khách khí khí, nàng cũng không dễ bụng nhường một nửa vị trí cho bọn hắn, nhưng thái độ của người này quả thực làm cho nàng rất chán ghét.

Thanh thoi nhấp một ngụm nước trà, vẫn không tính để ý đến hắn.

“Tiểu thư, hẳn là Trầm Uyển Hoa, đích tử (con trai trưởng) của Trầm Cẩm Thành.” Nhạc Sinh truyền âm nói.

Thì ra là nhi tử của Trầm Cẩm Thành và Chu Ngọc Lan, khó trách có loại đạo đức xứng như vậy! Nhưng có phụ mẫu như vậy, làm sao nàng có thể kỳ vọng bọn họ dạy dỗ ra được một nhi tử lễ phép, khiêm tốn?

“Nam tử mặc một thân áo xanh, dáng vẻ thư sinh đứng phía sau hẳn chính là trưởng tôn Văn Thù của Thái phó Văn Uyên, cháu ruột của Văn Phi, biểu ca của Long Túc Văn; về phần nam tử mặc áo bào màu bạc kia.....” Giọng nói của Nhạc Sinh ngừng lại, nhìn về phía tiểu thư nhà mình mới nói: “Đó là An vương Long Túc Văn.”

Lông mày ở dưới mũ trùm đầu của Quân Khôi La nhíu lại, lúc này nhìn về phía Long Túc Văn thông qua mũ trùm bằng lụa trắng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bâ!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Các người dám coi thường bản thể tử?

Edit: Quan Vũ

Beta: V.O

Tướng mạo anh tuấn, dáng người thon thả, nhưng thật ra là tiểu nhân trong hình dạng con người, không khác với tin đồn bao nhiêu. Chẳng qua là khuôn mặt hắn trong trời nhưng lạnh lùng, kiêu căng, bộ dạng thật giống như khắp thiên hạ chỉ có một mình hắn, thật là làm cho Quân Khôi La không cảm thấy

thích được.

Trầm Uyên Hoa thấy hai nữ tử nhỏ nhỏ coi thường sự tồn tại của hần, hần sống mười tám năm nay còn chưa có ai dám không cho hần mặt mũi như vậy, trên mặt có chút khó nén giận: “Các người dám coi thường Bản Thế Tử?”

Người nghi chân thấy cách ăn mặc của mấy người Trầm Uyên Hoa không giàu thì cũng có địa vị, biết rõ không đắc tội nổi, thậm chí có người nhận ra thân phận của bọn họ, đều âm thầm xoa mồ hôi lạnh ở trong lòng vì các nàng. Lão bản quán trà muốn tiến lên giải vây cho hai người Quân Khởi La, lại sợ phải gánh phiền phức không cần thiết, nhẹ nhàng bước chân lui qua một bên.

“Công tử, bất cứ việc gì cũng đều coi trọng thứ tự đến trước và sau, cho dù người là Thế Tử cũng không nên không nói đạo lý như thế.” Lúc này, Nhạc Sinh mới nhìn thẳng vào Trầm Uyên Hoa, lời nói âm vang. Rõ ràng bởi vì mối quan hệ giữa tiểu thư nhà mình và Trầm Uyên Hoa, cho nên thái độ đối với hần cực kỳ lạnh nhạt: “Hơn nữa, tám địa tiểu thư nhà ta lương thiện, nếu người khiêm nhường một chút, chúng ta cũng sẽ chen chúc cùng với các người.....”

Nói xong liếc nhìn bạc trên bàn, con người tròn xoe, lạnh lợi rất khinh thường, dường như đang nói: Tiểu thư của chúng ta tùy tiện chẩn bệnh cho người ta sẽ kiếm được một bồn mần bát mần (‘bồn bát tràn đầy’, hình dung kiếm được rất nhiều tiền), người cầm một thỏi bạc tới chế giễu ai?

Mà ở dưới mũi tràm, suýt chút nữa Quân Khởi La bị sắc nước trà. Cho tới bây giờ nàng cũng không biết, trong cảm nhận của nha đầu nhà mình, bản thân mình còn là một chủ nhân có tâm địa lương thiện.

“Bản Thế Tử.....”

“Uyển Hoa.”

Thái độ của Nhạc Sinh làm cho Trầm Uyên Hoa tức đến nghẹn, đang định phát tiết, Văn Thù liền gọi hần lại, tiến lên từng bước chấp tay với Quân Khởi La nói: “Xin cô nương thứ lỗi, thật sự là thời tiết quá nóng, ban ngày chúng ta lại chạy trên đường, tính tình có chút không kiên nhẫn. Không biết cô nương có sẵn lòng hay không?”

Đối với sự khiêm tốn của Văn Thù, Quân Khởi La thoáng có chút thiện cảm, nhìn nghiêng qua Trầm Uyên Hoa, mới thân nhiên nói với Văn Thù: “Xin Công tử cứ tự nhiên.”

Giọng nói của nàng uyển chuyển, rõ ràng thông suốt, không nhanh không chậm, véo von, tuyệt diệu giống như châu lạc ngọc bắn (trần châu rơi vào trong mâm bầu vật, ví như giọng nói vô cùng êm tai), mặc dù chỉ có vài chữ ngắn ngủi, có lẽ cũng làm cho tâm của mọi người bên trong quán trà rung động, đều thất thần, mà ngay cả vẻ mặt lạnh nhạt, nghiêm túc của Long Túc Vân cũng không ngoại lệ, không khỏi suy đoán khuôn mặt bên dưới mũi tràm sẽ là một bộ mặt tuyệt sắc như thế nào.

“Khụ khụ.” Nhạc Sinh ho nhẹ hai tiếng đánh thức mọi người. Đặc ý nhìn Long Túc Vân còn có chút ngẩn ngơ, bĩu môi, thầm nghĩ: các người chỉ nghe thấy giọng nói của tiểu thư đã không cảm phục được, nếu thấy được dung nhan của người, còn có thể không lạc mất tâm sao?

“Đa tạ cô nương.” Văn Thù thu hồi lúng túng, nói tiếng tạ ơn, liền dời qua để cho Long Túc Vân ngồi vào trước, sau đó mình mới cùng Trầm Uyên Hoa cùng nhau ngồi xuống.

Một cái bàn vuông, Quân Khởi La và Nhạc Sinh đều chiếm một bên, Long Túc Vân chiếm một bên, vừa vận đối diện với Quân Khởi La, Trầm Uyên Hoa đành phải chen chúc cùng Văn Thù, mặt to trừng mắt nhỏ với Nhạc Sinh.

“Chường quây, cho hai ấm trà mát thượng hạng.” Trầm Uyên Hoa gọi lớn tiếng, trừng mắt nhìn hai người Quân Khởi La, hung ác, nham hiểm trong mắt không che giấu chút nào.

Quán trà này cách Kinh thành khoảng ba mươi dặm, đa số hẳn là đều đi đến Kinh thành, nếu hai người các người đi đến Kinh thành, chắc chắn gia sẽ tìm cơ hội cho các người đẹp mặt!

Chường quây co rúm đưa lên một ấm trà cho mấy người Long Túc Vân liền bỏ chạy.

Văn Thù rửa chén trà, rót trà cho Long Túc Vân, lại đưa một chén cho Trầm Uyên Hoa: “Uyển Hoa, tới uống chén trà mát giải nóng.”

Trầm Uyên Hoa bung chén trà dồn sức trút một ngụm, lại lập tức phun ra lại trong chén, cầm chén trà ném lên bàn, tức giận nói: “Phi! Trà gì thế này, người cũng uống được? Điện..... Từ Lạc, Văn Thù huynh, các người vẫn còn uống nữa!”

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cạn Bã!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Tên ngốc thiếu tóc động kinh

Edit: Quan Vũ

Beta: V.O

Trầm Uyên Hoa cao giọng làm mọi người trong quán trà sợ tới mức rụt cổ không dám phát ra một chút tiếng vang, thậm chí có người len lén bỏ tiền trà xuống bàn rồi đi.

Quân Khởi La thật sự cảm thấy buồn cười, chẳng lẽ Trầm Uyên Hoa hèn coi quán trà bên đường thành trà lâu đệ Nhất kinh thành sao? Cái này vốn không phải là nơi mà đám con cháu nhà quyền quý như bọn họ đến? Huống chi hèn vốn là đã loại do phòng ngoài sinh đường, mẫu tử bọn họ được Trầm Cẩm Thành và mẹ hèn – Thiệu thị vụng trộm để cho đường chất tức (cháu gái ruột mà lấy thành con dâu) sinh ra đường chất tôn (cháu trai, con của cháu gái ruột) ở Phần Dương Vương Phủ bảy năm, bởi vì ngoại công (ông ngoại – Phần Dương Vương) qua đời, Trầm Cẩm Thành mới dám đưa mẫu thân của Trầm Uyên Hoa – Chu thị lên phù chính.

Nhưng đội danh hàm Thế Tử chín năm, quả thật đã tự coi bản thân mình là chủ!

Ngược lại Long Túc Vân và Văn Thù tao nhã uống trà, làm cho Quân Khởi La tương đối xem trọng hai phần.

“Đã đi ra bên ngoài, Uyên Hoa cũng đừng để ý như vậy.” Văn Thù len lén nhìn Quân Khởi La một cái, phân phó chương quầy: “Chương quầy, bưng thêm cho bọn ta một chén trà nữa.”

Chương quầy nom nớp lo sợ đưa chén trà qua, lại nhanh chóng trốn qua một bên.

“Phù Tô công tử gì đó, nếu sau này bị Bồn Thế Tử gặp được, nhất định phải mạnh mẽ làm giảm nhục khí của hèn!” Trầm Uyên Hoa cũng không thêm nhìn tới nước trà mới thêm, phát tiết tất cả oán giận lên người Phù Tô công tử.

Ách!

Trước giờ hai người cũng chưa từng gặp mặt, Trầm Uyên Hoa cũng có thể hận được? Giờ phút này nàng rất muốn nói, nhiều năm vào Nam ra Bắc như vậy thấy qua vô số điều kỳ lạ, nhưng người không bình thường như hèn thì vẫn chưa từng thấy qua.

Thật là nằm không cũng có thể trúng đạn!

Nhìn về phía Nhạc Sinh, trong đôi mắt của Nhạc Sinh lộ vẻ mơ màng, bày tỏ chính mình cũng không biết tên gốc thiếu tóc này lại còn bị động kinh. (thiếu tóc ở đây hàm ý chỉ người trẻ tuổi tính tình bông bột)

“Nghe nói hèn ở Đô thành Nam Cương, chúng ta liền chạy tới Nam Cương.” Trầm Uyên Hoa nói tiếp, nói liên miên, lái nhái, nói giống như một phụ nhân nhà người ta: “Vừa mới tới Đô thành Nam Cương, được biết hèn đi Tây Việt, đi chữa trị cho Hoàng Đế Tây Việt. Kết quả đến Tây Việt, hèn lại vừa rồi đi. Tới tới lui lui hơn bốn tháng, toàn bộ thời gian đều ở trên đường.

“Trước đây, chúng ta đã biết rõ hành tung của Phù Tô công tử trôi nổi không xác định, làm sao có thể oán trách hèn?” Văn Thù cãi lại: “Huống chi hèn lại không biết chúng ta đang đi tìm hèn.”

“Ta thấy, rất có thể là hèn biết được chúng ta đang đi tìm tin tức của hèn, không muốn đến chẩn bệnh mới trốn tránh chúng ta đó!” Trầm Uyên Hoa thâm dĩ vi nhiên(chắc chắn về nhận định của bản thân) gật đầu: “Ừ, một người chẩn bệnh bằng tâm tình, hoàn toàn uống cho một cái danh y giả (thầy thuốc)!”

“Phàm là người có bản lĩnh thật sự cũng có nhiều hay ít kiêu ngạo. Huống chi hèn chỉ có một đôi tay, nếu gặp người thì phải chạy chữa, chẳng phải là sẽ một đến chết?”

Trầm Uyên Hoa cười nhạt, không phục nói: “Chúng ta chưa từng gặp qua hèn, ai biết hèn có phải chỉ có hư danh hay không?”

“Tạm thời không nói đó có phải là hư danh hay không.” Văn Thù hơi trầm giọng nói: “Chúng ta đi một chuyến, không phải chính là tận hiếu đạo đối với cô cô sao, cũng để cho Phù Tô công tử biết thành ý của chúng ta mời hèn đến chẩn bệnh. Nếu không phải bệnh tình của cô cô nghiêm trọng, đại phu trong kinh không có khả năng, chúng ta cần gì phải đi ngàn dặm xa xôi tìm Phù Tô công tử chứ? Trải qua mấy lần bỏ lỡ, chỉ có thể nói vận may của chúng ta thật sự không tốt”.

Quân Khởi La yên lặng lắng nghe.

Nếu đúng như lời của Văn Thù, vận may của bọn họ cũng quá tệ, bốn tháng trước chính mình thật sự có nán lại ở Nam Cương hơn nửa tháng, sau đó lại thay đổi tuyến đường đến Tây Việt, cuối cùng mới trở về Độc Y cốc.

Sau khi Long Túc Vân liếc nhìn quán trà xong thì cũng không nói một câu, từ đầu đến cuối bày ra bộ dạng tư thế kiêu ngạo. Quân Khởi La thầm nghĩ: không ngại xa ngàn dặm đi tìm y cho mẫu thân, hiếu tâm thật sự là rất đáng khen. Nhưng không phải người nào sinh bệnh ta cũng đồng ý chữa trị!

“Hừ! Trầm Uyên Hoa hừ thật mạnh một cái.

“Ha” Văn Thù bất đắc dĩ cười cười, trêu chọc: “Được rồi, trong phủ người sắp có chuyện vui, không nên so đo những thứ này, đợi đến lúc về phủ phải chuẩn bị thật tốt.”

Lúc này, sắc mặt Trầm Uyên Hoa mới tốt hơn một chút, gật gật đầu nói: “Những năm này, Phàn Dương Vương Phủ của ta toàn chuyện vui, nhất định phải cô hết sức làm thành cảnh tượng náo nhiệt!”

“Tử Lạc.” Sau khi lặng im một chút, Văn Thù quay sang hỏi Long Túc Vân: “Người còn nhớ vị tiểu thư trước kia có hôn ước với người không?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Bốn vương sẽ không lấy nàng ta

Edit: Quan Vũ

Beta: V.O

Vấn đề của Văn Thù vừa hỏi ra, Long Túc Vân và Trầm Uyên Hoa lập tức chau mày lại, trên mặt lộ ra chán ghét sâu sắc.

Quân Khởi La đã bỏ lời của hắn lại phía sau, rất bình tĩnh nhìn về phía Long Túc Vân và Trầm Uyên Hoa, thu về mặt của bọn họ vào đáy mắt, một chút cũng không bỏ sót, về mặt từ đầu đến cuối vẫn nhàn nhạt. Nàng biết Trầm Uyên Hoa vì mình và Long Túc Vân từng có hôn ước, vì quan hệ của mình với Phàn Dương Vương Phủ mà chán ghét mình, nhưng Long Túc Vân lộ ra vẻ mặt như vậy là vì cái gì?

“Tên xui xẻo này, người nói tới nàng ta làm gì?” Trầm Uyên Hoa giận dữ nhìn Văn Thù một cái: “Nàng ta khắc chết thân nương (mẹ ruột), khắc chết tổ phụ của nàng ta, khiến phụ vương ta bệnh nặng một trận, chết thì chết, đừng có sống để lại làm hại thân nhân.”

“Lời ấy của Uyên Hoa sai rồi.” Văn Thù biểu hiện vô cùng không đồng ý đối với lời bình của Trầm Uyên Hoa: “Tuy nói chín năm trước truyền ra tin vị tiểu thư kia bị lừa thiêu chết, nhưng năm đó cô cô phái người đến Thủy Nguyệt Am cũng không tìm được thi thể của nàng, nếu như nàng còn sống, tháng sau hẳn là đã được mười sáu, các người nói nàng có thể vì hôn ước với Tử Lạc mà trở về không?”

Trầm Uyên Hoa ác độc nói: “Không tìm được thi thể là vì đã bị đốt thành tro bụi, người khắc thân nhân như nàng ta nên rơi vào kết cục chết không toàn thây!” Nói xong, đuôi chân mày nhếch lên: “Chẳng lẽ người mong chờ nàng ta trở về gây họa cho Tử Lạc?”

“.....” Văn Thù bị câu nói của Trầm Uyên Hoa làm cho nghẹn.

Lòng ngực Nhạc Sinh bùng lên một ngọn lửa, suýt nữa muốn đứng lên đánh cái tên ngốc Trầm Uyên Hoa kia, cũng may Quân Khởi La truyền âm quát một cái, mới đè ép được lửa giận xuống. Chỉ nguyên rủa trong lòng: Người mới chết không toàn thây, cả nhà người đều chết không toàn thây!

Long Túc Vân vô ý nhìn Quân Khởi La một cái, mới dùng giọng điệu chán ghét nói: “Nữ nhân ác độc mới sáu tuổi đã sai hạ nhân hành hung tỷ tỷ, cho dù nàng ta có trở về, bốn vương cũng sẽ không lấy nàng ta ! Biểu ca cũng đừng nhắc về nàng ta nữa.”

Cuối cùng Quân Khởi La cũng biết chỗ mấu chốt khiến hắn ghét mình.

Tỷ tỷ trong miệng hắn chẳng lẽ chính là Trầm Uyên Tâm?

Ha ha.

Trong trí nhớ, lúc Quân Khởi La sáu tuổi, tổ phụ Quân Bác Xương bệnh nặng, lúc nào nàng cũng ở bên cạnh tổ phụ. Huống chi khi đó nàng cũng hoàn toàn không biết về Trầm Uyên Tâm, Trầm Uyên Hoa và Trầm Uyên Nguyệt là nhi nữ của Trầm Cẩm Thành, nàng đường đường là tiểu thư đích tôn của Phàn Dương Vương Phủ, từ nhỏ đã được dạy dỗ rất tốt, làm sao có thể sai người đi hành hung một tiểu hài tử mang danh thân thích, sống nhờ ở Phàn Dương Vương Phủ?

Ngược lại lời này của một nhà Trầm thị thật sự quá buồn cười!

Trầm Cẩm Thành ở rể Phàn Dương Vương Phủ, đầu tiên Chu Ngọc Lan lấy tư cách là đường tẩu ở góa của Trầm Cẩm Thành dẫn theo Trầm Uyên Hoa sống nhờ tại Phàn Dương Vương Phủ, nhưng mà chính mình được sinh ra trước đó không lâu, Chu Ngọc Lan không có nam nhân bên cạnh sinh hạ Trầm Uyên Tâm, sau khi chính mình một tuổi lại sinh ra nhi nữ nhi Trầm Uyên Nguyệt.

Lúc ấy nàng còn nhỏ, không hiểu vì sao Chu thị ở trong tình huống không có nam nhân, dùng cái gì liên tục sinh ra hai nữ nhi ở Phàn Dương Vương Phủ? Về sau tổ phụ qua đời, Chu thị lên làm phi, nàng mới biết cái gọi là đường tẩu này hoàn toàn chính là phòng ngoài của Trầm Cẩm Thành!

Ăn của Vương phủ, ở của Vương phủ, thậm chí Vương phủ còn nuôi lão nương và hài tử cho hắn, kết quả là, tổ phụ bị bệnh qua đời còn chưa đầy ba tháng, hài cốt chưa lạnh, Trầm Cẩm Thành liền gấp rút cho Chu Ngọc Lan phù chính.

Không nói chiếm hết những thứ thuộc về nàng, nay lại không tiếc chửi bới thanh danh của nàng.

A, tiện nhân đã gặp nhiều, nhưng hèn hạ giống như toàn gia của Trầm Cẩm Thành, thật đúng là không gặp nhiều lắm!

Mặc dù nàng không quan tâm chút nào tới cái nhìn của Long Túc Vân đối với mình thế nào, chỉ là, một nhà Trầm thị, đi bôi nhọ một nữ nhi đã chết rất lâu trong mắt mọi người như vậy, thật sự là người tốt sao?

Nhạc Sinh suất chút nữa xù lông, nếu không phải lo lắng sẽ phá hư kế hoạch của tiểu thư nhà mình, Nhạc Sinh thật sự muốn vung cho Trầm Uyển Hoa và Long Túc Vân mấy bịch tai! Âm thầm hít hơi, đề xuống không vui trong lòng, nói với Quân Khởi La: “Tiểu thư, lúc này đã không còn sớm, chúng ta cần phải đi thôi.”

Dưới mũi trâm, Quân Khởi La lại liếc nhìn Trầm Uyển Hoa và Long Túc Vân một cái, nhếch khóe môi, nhàn nhạt nói: “Được.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Đi đi, làm sạch sẽ gọn gàng một chút

Edit: Quan Vũ

Beta: V.O

Ra khỏi quán trà, hai người lên một chiếc xe ngựa đơn giản đang chờ ở bên ngoài.

Bề ngoài xe ngựa đơn giản cũ kỹ, nhưng bên trong lại có căn phòng khác. Tủ âm tường, giá sách, bàn cờ, thấp mềm,... Quả thật chính là một căn phòng thu nhỏ, ngay cả lão già năm mươi tuổi đánh xe cũng có hơi thở trầm ổn của người luyện võ.

Nhạc Sinh ném một túi nước trang bị đầy đủ cho lão già, rồi cùng Quân Khởi La tiến vào trong xe ngựa, mới vừa ngồi vững liền bắt mạch than phiền nói: “Tiểu thư, người nói một chút Long Túc Vân kia là cái gì? Sẽ không cưới người? Ta thấy đến lúc đó hẳn sẽ hối hận!”

“Ha ha.”

Quân Khởi La không để bụng cười nhẹ, gỡ mũi trâm xuống, lộ ra dung nhan đủ để nghiêng nước nghiêng thành, Nhạc Sinh nhìn thấy lại si mê một lúc.

Nếu nói “Phiên nhược kinh hồng, uyển nhược du long, vinh diệu thu cúc, hoa mậu xuân tùng. Phảng phát hề nhược khinh vân chi tế nguyệt, phiêu phiêu hề nhược lưu phong chi hồi tuyết”(*), so với tiểu thư nhà mình, chính là như vậy!

(*)

Phiên nhược kinh hồng,

Uyển nhược du long,

Vinh diệu thu cúc,

Hoa mậu xuân tùng.

Phảng phát hề nhược khinh vân chi tế nguyệt,

Phiêu phiêu hề nhược lưu phong chi hồi tuyết

Dịch nghĩa:

Nhẹ nhàng như hồng nhận bay,

Uyển chuyển như rồng lượn.

Rực rỡ như cúc mùa thu,

Tươi sáng, rạng rỡ như tùng mùa xuân.

Phảng phát như mặt trăng bị mây nhẹ che lấp,

Phiêu diêu như tuyết bị gió thổi cuốn lên. (Trích đoạn trong bài thơ Lạc Thần Phú – Bài phú về nữ thần sông Lạc)

Sơ với nam trang, ngũ quan Quân Khôi La khi mặc nữ trang có vẻ nhu hòa hơn, tinh tế hơn, giờ tay nhắc chân tự có một phần quý khí, uyển chuyển, mềm mại tự nhiên.

“Hắn không muốn lấy ta, vừa vặn ta cũng không nguyện ý gả cho hắn, như thế rất tốt. Nhưng kế hoạch đã định xong trước kia, cũng phải thay đổi.” Quân Khôi La nhàn nhạt nói, tự mình lấy ra một hộp gỗ từ bên trong vách tường ngầm, mở ra, vân vê mặt nạ da người được ngâm trong nước thuốc bên trong bình sứ, quay về phía cái gương trong hộp dán lên.

“Tiểu thư sẽ đi chẩn bệnh cho Văn Phi kia sao?” Nhạc Sinh nâng cằm nhìn Quân Khôi La.

Trong gương, lông mi tựa như cánh bướm chọt lóe lên một cái, nói: “Trước mắt thôi, ta còn có rất nhiều chuyện phải làm, không nên tiết lộ thân phận của ta là Phù Tô công tử; còn về sau này, phải xem tâm tình của ta như thế nào.”

Nếu tâm tình của nàng khó chịu, ngay cả lão hoàng đế cũng đừng hòng bắt ép nàng!

Động tác của Quân Khôi La thành thạo làm ở trên gương mặt của mình, không lâu sau, một gương mặt có thể được coi là thanh lệ liền thay thế dung nhan tuyệt sắc vừa rồi, thứ duy nhất không thay đổi chính là đôi mắt trí tuệ kia.

Vốn nàng dự định sử dụng hình dáng thật trở về Phàn Dương Vương phủ, để đả kích một nhà Trầm thị, cũng có thể thực hiện hôn ước. Bây giờ xem ra... Người nọ thiên thánh thiên tín (ý nói nghe lời của một bên liền tin là thật, thái độ không công bằng), cũng không phải là phu quân của mình, cho nên hoàn toàn không cần thiết.

Nắng chiếu trên con đường bạc màu, xe ngựa tiến về phía trước không nhanh không chậm.

“Cô cô cô.”

Một con chim bồ câu trắng vỗ cánh bay vào từ cửa sổ mở rộng ở bên trái xe ngựa, đậu trên tay Nhạc Sinh.

Nhạc Sinh đẩy một cái ống bằng đồng dùng sáp bịt kín nắp treo trên chân bồ câu trắng ra, lấy ra mảnh giấy bên trong, thả bồ câu bay đi, mở mảnh giấy viết thư ra, nhất thời mặt mày rạng rỡ: “Tiểu thư, Nhạc Tiêu đã đến kinh thành, đồ cũng đã lấy vào tay, nàng sẽ ở bên ngoài Phàn Dương Vương phủ đợi chúng ta.”

Quân Khôi La lấy ra một ra một quyển Y Điển (sách y), lật tới trang được kẹp bằng lá phong đỏ, cười nói: “Ngược lại lúc này vừa vặn nàng cũng đang dẫn đồ.”

“Giá --- ---”

Tiếng Trầm Uyển Hoa thúc ngựa vang lên ở phía sau xe.

Nhạc Sinh vén một góc rèm cửa sổ phía sau nhìn qua: “Tiểu thư, tên ngốc kia một mình đuổi đến, hẳn là muốn tìm chúng ta gây phiền phức đây.”

“Mấy người Long Túc Vân ở đâu?” Tầm mắt Quân Khôi La chuyên chú trên trang sách, cũng không ngẩng đầu lên hỏi.

“Ba người Long Túc Vân cách hắn khoảng hai mươi trượng.”

“Tiểu Bạch.” Quân Khôi La nhẹ giọng kêu, con rắn Tiểu Bạch liền chui từ trong ống tay áo bên trái của nàng ra, quấn ở trên cổ tay nàng, cái đầu tam giác cọ tới cọ lui trên mu bàn tay nàng, một bộ nhin hót lấy lòng.

“Đi đi, làm sạch sẽ gọn gàng một chút.”

Tiểu Bạch được ra lệnh, hưng phấn nhảy ra ngoài xe, thân hình rắn rất nhỏ giống như sợi dây trực tiếp tiếp cận cách mười trượng, sau lưng bạch mã của Trầm Uyển Hoa, thông minh lựa chọn phía sau chân ngựa, hung hăng cắn một cái ở trên chỗ kín trên bắp đùi ngựa, thả ra phần lớn nọc độc, sau đó nhảy vào bụi cỏ ven đường thần không biết quỷ không hay, nhanh chóng trở lại trên xe ngựa.

Một loạt động tác chỉ xảy ra trong chớp lát.

Không lâu sau, độc tố phát tác, chỉ thấy tuần mã của Trầm Uyển Hoa đột nhiên ngồi xuống hí lên một tiếng thống khổ, vó trước tung lên rồi lại không có sức lực rơi xuống, sau đó miệng sùi bọt mép, cả người co quắp ngã xuống đất.

Mà Trầm Uyển Hoa thình lình bị xảy ra một chuyện như vậy, cuối cùng quên mất là mình có công phu, bị ngựa hất bay ra ngoài thật xa, nặng nề rơi xuống trên mặt đất, bất tỉnh nhân sự.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bâ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Cao giọng hồi kinh

Xe ngựa trực tiếp chở hai người Quân Khôi La đến trước cửa chính nguy nga, cao vút của Phàn Dương Vương Phủ rồi dừng lại.

Lúc này, một nữ tử áo xanh khoảng mười sáu, mười bảy tuổi, có dung mạo xinh đẹp tiến đến xe ngựa.

“Tiểu thư, Nhạc Sinh.” Nữ tử khẽ gật đầu với lão già điều khiển xe, kêu một tiếng ở bên ngoài xe ngựa, trong giọng nói lộ ra sự vui mừng.

“Nhạc Tiêu.” Nhạc Sinh nghe tiếng nhảy xuống ngựa, ôm nữ tử áo xanh vô cùng vui vẻ: “Đồ đâu?”

“Nha đầu chết tiệt, ta làm việc ngươi còn lo lắng sao?” Nhạc Tiêu cười chọt một cái vào trán Nhạc Sinh, thấy Quân Khôi La vén rèm lên, vội vàng đi đến đỡ nàng xuống xe ngựa, lấy một chuỗi ngọc bội màu xanh biếc đựng trong túi lưới màu đen từ trong ngực ra đưa cho Quân Khôi La, nói: “Tiểu thư, quả nhiên giống như người suy đoán đoán, linh bài của lão Vương gia và phu nhân đã bị vứt sang một bên, trên mặt bám một lớp bụi rất dày, có lẽ là bị vứt đi sau khi người bị đưa đi.”

Quân Khôi La gật đầu một cái, nhận lấy ngọc bội, cầm trong tay nhìn trước nhìn sau, khen: “Đồ của hoàng thất quả thật rất tốt!”

Năm đó nếu không phải bốn tôn giấu ngọc bội ở trong gậy tránh thoát được lục soát, thừa lúc bị Trầm Cẩm Thành phạt quỳ, giấu miếng ngọc bội này ở trong lớp kếp dưới đáy linh bài ở từ đường Quân thị, chỉ sợ đã sớm bị mấy kẻ kia cướp đi!

Còn nhỏ tuổi mà đã có tâm tư như vậy, nếu thuận lợi lớn lên, không biết sẽ là nhân vật khuynh tài tuyệt điểm như thế nào?

Thật đáng tiếc...

Chỉ trách lúc đầu Quân Vương đã dẫn sói vào nhà, mà tâm tư của những tiện nhân kia quá ác độc không biết đủ, rõ ràng có được vinh hoa phú quý, danh lợi quyền thế cũng không chấp vả được, vẫn còn muốn phải có nhiều hơn!

“Khụ khụ.” Phu xe Tiễn bá ho nhẹ, nói nhỏ: “Tiểu thư, thủ vệ (người giữ cửa) đã tới.”

Quân Khôi La cất ngọc bội vào, nhìn về phía thủ vệ.

“Trước cửa Phàn Dương Vương phủ là chỗ để các người đậu xe sao? Đi mau đi mau.” Thân thể cường tráng của thủ vệ ồm ồm thúc giục từ xa.

“Dạ dạ dạ, quan gia, vậy thảo dân đi ngay đây.” Tiễn bá cúi đầu, khom lưng nói, vung roi ngựa, nhỏ giọng nói với Quân Khôi La: “Tiểu thư, lão nô đến biệt viện của Diệp đại công tử, người có việc cần thì để lại tín hiệu, lão nô sẽ dùng tốc độ nhanh nhất đến cửa sau của Phàn Dương Vương phủ.”

Quân Khôi La gật đầu, rồi nháy mắt với Nhạc Tiêu.

Nhạc Tiêu hiểu ý, tiến lên nghênh tiếp thủ vệ kia, đưa hai lượng bạc vụn: “Quan gia, tiểu thư Quân Khôi La của chúng ta trở về, xin phiền thông báo một tiếng.”

Thủ vệ kia ước lượng bạc trong tay một chút, giọng run rẩy không dám tin hỏi: “Ngươi nói..... nói cái gì? Quân.... Quân Khôi La trở về? Nàng.... không phải nàng đã chết chín..... chín năm rồi sao?”

Nhạc Tiêu khẽ mỉm cười, nhìn lướt qua người người đi đường xung quanh dừng chân lại vì lời nói của thủ vệ, giọng nói lại to hơn mấy phần: “Nói gì thế, tiểu thư nhà ta sống rất tốt. Trận hỏa hoạn năm đó, nàng được người cứu đi, sau đó mất trí nhớ, mấy tháng trước mới nhớ lại, rồi men theo trí nhớ quay về.”

Thật thật giả giả, Nhạc Tiêu nói mấy câu liền giải thích rõ ràng mọi chuyện.

Quân Khôi La hài lòng cười một tiếng, nhìn công lớn Phàn Dương Vương phủ giống như trong trí nhớ, thầm nghĩ: Trầm Cẩm Thành, Thiệu thị, Chu thị, Quân Khôi La ta trở lại! Các người đã chuẩn bị tiếp nhận tức giận ta kìm nén chín năm chưa?

Hai mắt thủ vệ quan sát trên dưới Quân Khôi La, ngay cả bạc Nhạc Tiêu đưa cũng không dám lấy, nhét trở lại tay nàng, bỏ lại một câu “Các người đợi một lát”, liền xoay người chạy vào trong phủ.

“Thì ra tiểu thư Quân gia không chết!” Xung quanh bắt đầu có người xì xào bàn tán.

“Là được người cứu, ông trời có mắt.”

“Lại nói, lão Vương gia Phàn Dương làm người tốt như vậy, không thể tuyệt hậu ở thế hệ này.”

“.....”

Tin tức sẵn có lập tức lan truyền đi với xu thế lửa cháy lan ra đồng cỏ, chỉ trong chốc lát, rốt cuộc xung quanh càng lúc càng nhiều người.

Thủ vệ đi vào không bao lâu, một chiếc xe ngựa bằng gỗ trầm hương với nóc bảo vật cực kỳ xa hoa chậm rãi chạy tới. Bởi vì trước đường lớn bị người

chặn lại, xe ngựa buộc phải dừng lại ở một bên.

Vén rèm xe, hai tỷ nữ trẻ tuổi mặc áo vàng đi xuống, sau đó hai người lại đi tới đỡ một nữ tử mặc lụa mỏng hồng đào xuống xe.

“Nhìn kìa, là Trầm đại tiểu thư.” Không biết là ai kêu một tiếng, khiến cho mọi người đều nhìn qua.

“Sách sách sách, đúng là một mỹ nhân, năm trước, một khúc Túy Vũ Nghê Thường có một không hai ở kinh thành, càng khiến cho tâm của An Vương bị hấp dẫn, càng thêm coi trọng nàng. Ngay cả Văn Phi nương nương cũng rất thích nàng.”

“Nghe nói ngày mười sáu cuối tháng, nàng sẽ phải thành thân với An Vương, nhưng vị Quân tiểu thư này mới là vị hôn thê danh chính ngôn thuận của An Vương, lần này Quân tiểu thư trở lại, nên làm thế nào cho đúng?” Giọng điệu này không biết đang bất bình thay cho Quân Khôi La, hay là đang thương tiếc cho Trầm Uyển Tâm.

“.....”

Đôi môi của Quân Khôi La nhẹ nhếch lên, theo ánh mắt mọi người, nhìn thấy một vị mỹ nhân đáng điệu uyển chuyển, xinh đẹp tuyệt trần, ôn nhu dịu dàng được hai nha đầu đỡ xuống, nhẹ nhàng bày ra mảnh mai đi tới chỗ đám người.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Lúc cần giết, cứ giết.

“Cái gì?”

Trầm Cẩm Thành đứng bật dậy từ trên ghế thái sư, đầu bút nhúng đầy mực trong tay rơi tí tách, mực đen nhuộm một vòng trên tờ giấy trước mặt trong nháy mắt, một bìa sổ con viết chữ tốt cứ như vậy hồng mất.

Nặng nề đặt cây bút bằng ngọc xuống, Trầm Cẩm Thành đi vòng qua trước bàn đọc sách, không dám tin hỏi thủ vệ đang khom người, không dám thờ ơ: “Người nói người kia xưng là Quân Khôi La?”

Trận hỏa hoạn kia đốt am ni cô thành tro bụi, mặc dù không tìm thấy thi thể của nàng, nhưng đã qua rất nhiều năm, thậm chí bọn họ và người trong cả kinh thành cũng tin nàng đã chết, tại sao nàng có thể trở về mà không báo trước?

“Bẩm, bẩm Vương gia, vâng, đúng vậy.” Thủ vệ bị hơi thở rét lạnh tỏa ra từ trên người Trầm Cẩm Thành làm cho áp lực đến nỗi không nói trôi chảy được: “Bây giờ, bọn họ đang chờ ở cửa Vương phủ.”

Tâm tình Trầm Cẩm Thành không tốt, có chút nóng nảy phát tay một cái: “Biết rồi, bốn vương sẽ tự đi nghênh đón nàng sau, người lui xuống đi.”

Thủ vệ rời đi, Trầm Cẩm Thành lớn tiếng kêu: “Trầm Phúc.”

Một nam nhân hơn năm mươi tuổi, hai bên tóc mai hoa râm, hai mắt lộ ra sự khôn khéo sải bước đi vào.

Trầm Cẩm Thành nói lại tin tức mới vừa rồi một lần, hỏi: “Người thấy thế nào?”

Trầm Phúc hơi hít một hơi, chung quanh mắt hiện đầy nếp nhăn, sắc mặt nặng nề nói: “Vương gia, nếu như quả thật là Quân Khôi La trở lại, đối với người, đối với Vương phủ, đặc biệt đối với Đại tiểu thư mà nói cũng không phải là chuyện tốt, người phải suy nghĩ biện pháp đối phó thật kỹ.”

Có thể đi đến độ cao như ngày hôm nay, trong lòng Trầm Cẩm Thành biết rõ, làm sao có thể không biết chuyện nàng trở lại là tuyệt đối có hại mà không có lợi? Đặc biệt là sắp tới hôn sự của Uyển Tâm và An vương gia, ngàn vạn lần không thể để xảy ra chuyện rắc rối gì! Nhưng chuyện đột ngột như vậy, cũng đánh cho đầu hấn bối rối, trong khoảng thời gian ngắn không có cách nào theo kịp được.

“Người có cách hay nào không?” Trầm Cẩm Thành hỏi.

Trầm Phúc suy nghĩ một chút rồi nói: “Vương gia, việc khẩn cấp trước mắt, cho dù nàng ta có phải là Quân Khôi La hay không, nhất định phải cần chặn lại nàng ta không phải, lúc cần thiết.....” Vừa nói vừa làm động tác cắt cổ.

“Cứ theo như lời người nói mà làm!” Trong đôi mắt sắc bén của Trầm Cẩm Thành không chút che giấu được sự tàn nhẫn, gần như là lập tức đồng ý lời đề nghị của Trầm Phúc.

An Vương được Hoàng thượng vô cùng yêu thích, quang vinh hai mươi năm của Văn Phi nương nương không suy; ngoại tổ phụ Văn Uyên của hần từng là thầy dạy của Hoàng đế, đức cao vọng trọng, có vô số môn sinh; hơn nữa có được sự ủng hộ của mình..... tương lai là người có khả năng dòm ngó vị trí kia nhất.

Uyển Tâm gả cho An vương làm Chính phi, một khi lên ngôi, dựa vào đôi đũa của hần với Uyển Tâm, chắc chắn sẽ phong làm Hậu, đến lúc đó mình chính là Quốc Trưởng! Một nhà Trầm thị sẽ leo lên một độ cao mà chưa từng trèo lên được, như vậy sẽ phong quang biết chừng nào?

Mặc dù Quân Khôi La là nữ nhi của hần, thân phận cao quý hơn rất nhiều so với Uyển Tâm, nhưng không biết tại sao, từ nhỏ nha đầu kia đã không thân với mình, thậm chí cho tới bây giờ cũng chưa từng gọi mình một tiếng ‘phụ thân’, đến nỗi nghe được tin nàng bị chết cháy cũng không có một chút đau buồn.

“Đi, người theo bốn vương đi xem một chút.”

Trầm Cẩm Thành vừa nói xong dẫn đầu đi ra khỏi thư phòng, vòng qua mấy hành lang, thì gặp phải mẫu thân của mình – Thiệu thị chống quai trượng đầu hồ không nhìn nổi vội vàng đi về phía mình, bước chân vững vàng hơn không ít so với ngày thường, tựa như trẻ ra chừng mười tuổi.

Ngược lại Hứa ma ma, thị nữ Xuân Nguyệt, Thu Đường và vài nha đầu nhị đẳng đi theo ở sau lưng bà, chạy đến mức ướt đầm mồ hôi.

“Sao nương lại tới đây?” Trầm Cẩm Thành vội vàng nghênh đón, nhẹ nhàng vỗ nhẹ sau lưng Thiệu thị, hung dữ, nghiêm mặt nhìn Xuân Nguyệt, Thu Đường nói: “Sao các người để cho lão phu nhân đi nhanh như vậy? Nếu bị đụng đầu các người có gánh nổi không?”

“Chuyện không liên quan đến bọn họ.” Thiệu thị vuốt ngực cho thuận khí, trên gương mặt già nua tỏ ra có chút bất an: “Thành Nhi, con nói cho nương nghe, có phải nha đầu kia đã trở về hay không?”

“Nhi tử đi trước vì chuyện này đây. Về phần có phải hay không, còn phải đợi lát nữa mới biết.”

“Nương đi cùng với con.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Lúc cần giết, cứ giết.

“Cái gì?”

Trầm Cẩm Thành đứng bật dậy từ trên ghế thái sư, đầu bút nhúng đầy mực trong tay rơi tí tách, mực đen nhuộm một vòng trên tờ giấy trước mặt trong nháy mắt, một bìa sổ con viết chữ tốt cứ như vậy hồng mất.

Nặng nề đặt cây bút bằng ngọc xuống, Trầm Cẩm Thành đi vòng qua trước bàn đọc sách, không dám tin hỏi thủ vệ đang khom người, không dám thở mạnh: “Người nói người kia xưng là Quân Khôi La?”

Trận hỏa hoạn kia đốt am ni cô thành tro bụi, mặc dù không tìm thấy thi thể của nàng, nhưng đã qua rất nhiều năm, thậm chí bọn họ và người trong cả kinh thành cũng tin nàng đã chết, tại sao nàng có thể trở về mà không báo trước?

“Bẩm, bẩm Vương gia, vâng, đúng vậy.” Thủ vệ bị hơi thở rét lạnh tỏa ra từ trên người Trầm Cẩm Thành làm cho áp lực đến nỗi không nói trôi chảy được: “Bây giờ, bọn họ đang chờ ở cửa Vương phủ.”

Tâm tình Trầm Cẩm Thành không tốt, có chút nóng nảy phát tay một cái: “Biết rồi, bốn vương sẽ tự đi nghênh đón nàng sau, người lui xuống đi.”

Thủ vệ rời đi, Trầm Cẩm Thành lớn tiếng kêu: “Trầm Phúc.”

Một nam nhân hơn năm mươi tuổi, hai bên tóc mai hoa râu, hai mắt lộ ra sự khôn khéo sai bước đi vào.

Trầm Cẩm Thành nói lại tin tức mới vừa rồi một lần, hỏi: “Người thấy thế nào?”

Trầm Phúc hơi híp mắt, chung quanh mắt hiện đầy nếp nhăn, sắc mặt nặng nề nói: “Vương gia, nếu như quả thật là Quân Khôi La trở lại, đối với người, đối với Vương phủ, đặc biệt đối với Đại tiểu thư mà nói cũng không phải là chuyện tốt, người phải suy nghĩ biện pháp đối phó thật kỹ.”

Có thể đi đến độ cao như ngày hôm nay, trong lòng Trầm Cẩm Thành biết rõ, làm sao có thể không biết chuyện nàng trở lại là tuyệt đối có hại mà không có lợi? Đặc biệt là sắp tới hôn sự của Uyển Tâm và An vương gia, ngàn vạn lần không thể để xảy ra chuyện rắc rối gì! Nhưng chuyện đột ngột như vậy, cũng đánh cho đầu hần bối rối, trong khoảng thời gian ngắn không có cách nào theo kịp được.

“Người có cách hay nào không?” Trầm Cẩm Thành hỏi.

Trầm Phúc suy nghĩ một chút rồi nói: “Vương gia, việc khẩn cấp trước mắt, cho dù nàng ta có phải là Quân Khôi La hay không, nhất định phải cắn chặt là nàng ta không phải, lúc cần thiết.” Vừa nói vừa làm động tác cắt cổ.

“Cứ theo như lời người nói mà làm!” Trong đôi mắt sắc bén của Trầm Cẩm Thành không chút che giấu được sự tàn nhẫn, gần như là lập tức đồng ý lời đề nghị của Trầm Phúc.

An Vương được Hoàng thượng vô cùng yêu thích, quang vinh hai mươi năm của Văn Phi nương nương không suy; ngoại tổ phụ Văn Uyên của hắn từng là thầy dạy của Hoàng đế, đức cao vọng trọng, có vô số môn sinh; hơn nữa có được sự ủng hộ của mình. tương lai là người có khả năng dòm ngó vị trí kia nhất.

Uyển Tâm gả cho An vương làm Chính phi, một khi lên ngôi, dựa vào đối đãi của hắn với Uyển Tâm, chắc chắn sẽ phong làm Hậu, đến lúc đó mình chính là Quốc Trưởng! Một nhà Trầm thị sẽ leo lên một độ cao mà chưa từng trào lên được, như vậy sẽ phong quang biết chừng nào?

Mặc dù Quân Khôi La là nữ nhi của hắn, thân phận cao quý hơn rất nhiều so với Uyển Tâm, nhưng không biết tại sao, từ nhỏ nha đầu kia đã không thân với mình, thậm chí cho tới bây giờ cũng chưa từng gọi mình một tiếng ‘phụ thân’, đến nỗi nghe được tin nàng bị chết cháy cũng không có một chút đau buồn.

“Đi, người theo bốn vương đi xem một chút.”

Trầm Cẩm Thành vừa nói xong dẫn đầu đi ra khỏi thư phòng, vòng qua mấy hành lang, thì gặp phải mẫu thân của mình – Thiệu thị chống quai trọng đầu hồ không nhìn nổi vội vàng đi về phía mình, bước chân vững vàng hơn không ít so với ngày thường, tựa như trẻ ra chừng mười tuổi.

Ngược lại Hứa ma ma, thị nữ Xuân Nguyệt, Thu Đường và vài nha đầu nhị đẳng đi theo ở sau lưng bà, chạy đến mức ướt đầm mồ hôi.

“Sao nương lại tới đây?” Trầm Cẩm Thành vội vàng nghênh đón, nhẹ nhàng vỗ nhẹ sau lưng Thiệu thị, hung dữ, nghiêm mặt nhìn Xuân Nguyệt, Thu Đường nói: “Sao các người để cho lão phu nhân đi nhanh như vậy? Nếu bị đụng đầu các người có gánh nỗi không?”

“Chuyện không liên quan đến bọn họ.” Thiệu thị vuốt ngực cho thuận khí, trên gương mặt già nua tỏ ra có chút bất an: “Thành Nhi, con nói cho nương nghe, có phải nha đầu kia đã trở về hay không?”

“Nhi tử đi trước vì chuyện này đây. Về phần có phải hay không, còn phải đợi lát nữa mới biết.”

“Nương đi cùng với con.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bâ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Trầm Uyển Tâm mưu hại

Trầm Uyển Tâm chịu đựng mùi hôi thối bốc ra từ đám người vây xem, nhìn Quân Khôi La từ trên xuống dưới, hoài nghi hỏi: “Người nói người là nhị muội Quân Khôi La?”

Không thể trách nàng không tin. Thứ nhất, Quân Khôi La đã chết chín năm trước, làm sao đến lúc nàng và An vương sắp có chuyện vui lại trở về? Hai là, nữ nhân trước mắt có dung mạo rất bình thường, làm sao có thể là nữ nhi của Quân Như Sơ nổi danh ngang với Văn Phi nương nương?

“A a.” Quân Khôi La nghe vậy, giống như nghe được một chuyện vô cùng buồn cười, bùng miệng cười.

Mặt nạ da người tuy có thể che giấu sự tuyệt thế phương hoa* của nàng, lại không giấu được một thân khí chất thanh cao tự nhiên của nàng, trong phút chốc mê hoặc mắt nhiều người.

*Tuyệt thế phương hoa: ý nói mỹ nhân đẹp có một không hai vào thời đại.

Chỉ có Nhạc Sinh, Nhạc Tiêu biết, tiểu thư nhà mình cười càng đẹp mắt, thì có người phải gặp tai ương.

“Có lẽ Trầm tiểu thư nghĩ sai rồi.” Quân Khôi La dừng dừng mở miệng: “Mặc dù Khôi La sáu tuổi rưỡi đã rời khỏi Phàn Dương Vương phủ, nhưng chuyện lúc trước còn nhớ rất rõ. Khôi La chính là tiểu thư đích tôn, lúc nương ta sinh bị băng huyết mà chết, cũng không có thêm đệ muội, làm sao có tỷ tỷ?”

Giọng nói của nàng uyển chuyển, không nhanh không chậm, giống như mưa thuận gió hòa, khiến cho người nghe rất thoải mái.

Sắc mặt Trầm Uyển Tâm tái nhợt, như nghe phải ma âm, chân mơ hồ lùi một bước.

“A a a a.”

Quân Khôi La như nghĩ đến cái gì, cười càng rực rỡ vô song: “Khôi La ngược lại còn nhớ, Trầm lão phu nhân mang một đường chất tức và một hài tử

vào ở Vương phủ, sau đó không biết tại sao lại nhiều thêm hai nữ nhi, trưởng nữ tên là Trầm Uyên Tâm, thứ nữ tên là Trầm Uyên Nguyệt.”

Lời này vừa nói ra, đám người xôn xao.

Ngược lại người trong kinh thành đều biết Trầm Cẩm Thành dựa vào phụ nhân lên chức, sau khi thê tử chết liền lấy kế thất đã có hài tử, cũng không biết hẳn lại cùng đường tâu ở góa cầu kết giết người trước khi thê tử hẳn mang thai, hơn nữa có con.

Cũng quá bất phân phải trái!

Trầm Uyên Tâm suýt nữa đứng không vững, móng tay cắt tía cũng bấu vào trong da thịt, nhìn Quân Khởi La trong mắt giống như có độc kẻ. Đòi nàng hận nhất là người ta đem chuyện đời nàng ra mà nói, lại còn nói trước đám đông.

“Anh anh anh.”

Trầm Uyên Tâm đột nhiên nhỏ giọng khóc sụt sùi, đáng về nước mắt rung rung làm người ta thấy thương tiếc, làm người không nhận được tiến lên an ủi một phen: “Đầu tiên, người có phải muội muội của chúng ta – Quân Khởi La hay không tạm thời không nói, nhưng người làm sao có thể đảo lộn trắng đen như vậy? Đối với Phàn Dương lão Vương gia, phụ vương ta có thể nói là chí nhân chí hiếu (có đạo đức, có hiếu đạo), muội muội làm sao có thể nói xấu người như vậy? Hôm nay vì thanh danh của phụ vương mẫu phi, ta phận làm nữ nhi, không thể không vì họ mà thanh minh một phen.”

Vừa nói vừa nhìn qua đám người một cái, lại nhìn đến Quân Khởi La, như có nỗi niềm khó nói, muốn nói lại thôi, rồi chớp mắt một cái mới nói: “Mẫu phi của ta và phụ vương đã sớm thành thân ở quê nhà – Kỳ Châu, hai người kiêm điệp tình thâm*, cử án tề mi*, không bao lâu thì có ca ca. Sau đó phụ vương vào kinh đi thi lấy công danh, bị tiểu thư của Phàn Dương Vương phủ – Quân Như Sơ nhìn trúng, lão Vương gia thương ái nữ bắt phụ vương vào Vương phủ ở rể, phụ vương không chống lại được, mới đáp ứng, mẫu phi của ta từ thê thành thiếp, suýt nữa tự vận bỏ mạng. Sau đó phụ vương biết được, mới nhanh chóng đem thê nhi về bên người, lấy thân phận đường tâu ở tại Vương phủ, sau khi lão Phàn Dương Vương qua đời mới khôi phục thân phận chính thê của mẫu phi.”

*Kiêm điệp tình thâm: Truyền thuyết cổ đại có nhắc tới một loài chim tên là Kiêm Điệp, con trống có cánh trái, con mái có cánh phải, phải sát cánh mới có thể bay, ví von với tình cảm sâu đậm, ân ái vĩnh hằng của vợ chồng.

*Cử án tề mi: Đòi Đồng Hán, bà “Mạnh Quang” dọn cơm cho chồng dâng lên ngang mày, tỏ lòng kính trọng. Chỉ sự vợ chồng kính trọng nhau (đôi đôi như khách quý): “tương kính như tân“. Cũng nói là “Mạnh Quang cử án”, “tề mi cử án“.

Hay cho Trầm Uyên Tâm miệng mồm lạnh lợi! Một miệng của người một cái phụ thân mẫu phi, chỉ bằng Trầm Cẩm Thành Chu Ngọc Lan xứng sao?

Đơn giản là làm nhục cửa Phàn Dương Vương phủ bao năm! Mối hận của Quân Khởi La mơ hồ mím thành một đường thẳng.

Trong đầu bản tôn có một phần trí nhớ, lúc nàng năm tuổi vô tình ở từ đường nghe lão Phàn Dương Vương ôm bài vị của nữ nhi kể lại Trầm Cẩm Thành tính kế Quân Như Sơ, rồi tới chân tướng mang thai.

Nàng vĩnh viễn không quên được vị lão nhân có gương mặt hiền từ kia, đáng về nước mắt là chữa thương tâm vì mất đi ái nữ.

Rõ ràng Trầm Cẩm Thành vì quyền lợi tính kế một thiếu nữ chưa chồng, mới có thể có địa vị ngày hôm nay, lại mưu hại nàng như vậy, thật sự là đúng với lẽ trời sao?!

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bâ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Một nhà diễn trò

“Uyển Tâm”

Đúng lúc này, Trầm Cẩm Thành và Thiệu thị đi đến bên cạnh Trầm Uyên Tâm đang bị một đám người vây quanh. Trầm Cẩm Thành tát vào mặt nàng ta một cái thật mạnh, một mặt ngay thẳng nói: “Mặc dù con nói đúng sự thật, nhưng phụ vương làm sao lại dạy ra mấy huynh muội như các người? Người chết là chuyện lớn, những chuyện này không nên nói ở ngoài!”

Vì những lời này, hình tượng Trầm Cẩm Thành gần như lập tức trở nên cao thượng hơn, thì những chuyện đồn đãi hẳn phần long phụ phượng*, vào giờ khắc này như có dấu hiệu sụp đổ.

*Phản long phụ phượng: thấy người sang bắt quàng làm họ, dựa dẫm vào người có quyền thế

Trầm Cẩm Thành, Thiệu thị!

Chín năm rồi, Trầm Cẩm Thành vẫn tuấn dật như trước, chẳng qua là gần bốn mươi tuổi nên hơi mập ra, tung hoành quan trường nhiều năm, trên người

cũng có thêm mấy phần uy nghiêm của kẻ bề trên và sự ác liệt. Mà đầu Thiệu thị đã đầy tóc bạc, da thịt giãn ra, vẫn một bộ dạng chanh chua như cũ, nhiều năm sống cuộc sống an nhàn sung sướng ở Vương phủ, cũng không thể hoàn toàn tẩy đi khí chất tầm thường trên người bà ta. Quân Khôi La nhận thấy, cho dù bà ta có mặc trang phục đắt tiền đi nữa, cũng không giấu đi được bộ dạng què mùa từ trong xương cốt.

“Phụ vương, nữ nhi biết sai rồi.” Ánh mắt trao đổi với cha mình, Trầm Uyển Tâm thu lại sự khiếp sợ vì bị đánh, che mặt hơi sưng đỏ anh anh khóc thút thít, đáng vẻ nhu nhược nước mắt xinh đẹp và lông mi tinh tế ướt át, như khiến lòng mọi người vậy xem tan chảy.

“Thành Nhi!”

Thiệu thị oán giận quát, đồng thời dùng ánh mắt oán độc len lén liếc Quân Khôi La một cái, đập quai trượng vài cái phát tiết bất mãn vì Trầm Cẩm Thành đánh tôn nữ (cháu gái) của mình, đáng vẻ ôm đầu trừng mắt nhìn Trầm Cẩm Thành: “Người nói người, hài tử chỉ vì người mới đem chuyện này nói ra, người đánh nó làm gì? Người xem người ra tay nặng thế nào, gương mặt xinh đẹp bị người đánh sưng, bây giờ An vương sắp trở về, làm sao Tâm Nhi gặp hân?”

Trông mặt Quân Khôi La hơi híp một chút.

Trước kia nàng chỉ biết một nhà này không ai biết xấu hổ, hôm nay cái này chỉ làm nóng người, liền cho nàng một phen nhận thức bản lãnh diễn trò của bọn họ, thật cao thâm! Nếu ở thế kỷ hai mươi mốt, không tặng tượng vàng Oscar mọi người sẽ rất hối tiếc.

“Tổ mẫu, là Tâm Nhi không nhớ lời dạy dỗ của phụ vương, Tâm Nhi đáng bị đánh.” Trầm Uyển Tâm điềm đạm đáng yêu nói.

“Tôn nữ ngoan của tổ mẫu, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp đỏ thành như vậy, tổ mẫu đau lòng muốn chết.....”

“Thật muốn cười đến rụng răng!” Quân Khôi La cũng không xem nổi bộ dạng dối trá của tổ tôn ba đời giả nhân giả nghĩa buộc phải mở miệng, tự tiểu phi tiểu chận ngang lời của Thiệu thị, mắt đầy khinh bỉ nhìn về phía Trầm Cẩm Thành: “Sĩ nông công thương*, từ xưa thương nhân có một loại không thể nói chuyện! Nương ta tài mạo song toàn, tài đức vang danh, đầu năm mười chín đẹp ngang với Văn Phi trong kinh thành, lại là người thừa kế duy nhất của Phàn Dương Vương phủ, người đến cầu hôn muốn đập hư cửa của Phàn Dương Vương phủ, người nào không có thân phận tôn quý dòng dõi quý tộc có quyền thế? Mà sẽ vừa ý một tên xuất thân thương hộ, thám hoa lang* vừa đi thi lấy công danh? Hơn nữa còn là một nam nhân đã có thê tử?”

*Sĩ nông công thương là bốn giai cấp chính trong xã hội xưa dưới các triều đại quân chủ, còn gọi là tứ dân (4 tầng lớp dân)

*Việc gọi Tiến sĩ cập đệ Đệ nhất danh là Trạng nguyên bắt đầu từ thời Đường. Còn việc gọi Đệ nhị danh là Bảng nhãn, Đệ tam danh là Thám hoa bắt đầu từ thời Nam Tống. Về sau, các thời Nguyên, Minh, Thanh vẫn tiếp tục sử dụng cách gọi đó trong khoa trường.

“Đúng vậy, vậy có thể phán đoán kẻ đảo lộn trắng đen tới cuối cùng rốt cuộc là ai!” Một lời đáp lại vang lên trong đám người.

“Ta cũng cảm thấy kỳ quái, ban đầu Quân Như Sơ – Đại tiểu thư nổi tiếng là đại mỹ nhân, làm sao lại gả cho một thương nhân không có địa vị? Nghĩ lại trong này là có ẩn ý gì lớn đấy!”

“Cũng thật không biết xấu hổ, ngược lại còn điên đảo thị phi, bôi xấu Đại tiểu thư – Quân Như Sơ đã mất, thật đáng ghét!”

“Chẳng trách lão Phàn Dương Vương qua đời không bao lâu, Quân Khôi La tiểu thư liền bị đưa đến am ni cô cách xa ngàn dặm, ta xem trận hỏa hoạn kia cũng thật quá trùng hợp.”

“Cũng chỉ là một hài tử hơn sáu tuổi, làm sao có thể đấu được những kẻ tâm cơ thâm hiểm?”

“Đáng thương cho sinh mệnh quý giá của nàng, kết quả rơi vào biển lửa.”

“.....”

Cán cân tình cảm lại nghiêng về phía Quân Khôi La, hơn nữa khả năng của não bộ mọi người càng ngày càng mạnh, những lời khó nghe đều nói ra hết.

Nghe lời bàn tán của mọi người xung quanh, mặt Trầm Uyển Tâm xấu hổ nóng lên.

Sắc mặt Thiệu thị rất thối, bà ta rất hận Quân Khôi La, hung hăng trừng nàng một cái, quát to với đám người vậy xem: “Bọn người đừng hồ ngôn loạn ngữ*, nếu không đừng trách lão nhân không khách khí!”

*Hồ ngôn loạn ngữ: ăn nói bậy bạ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 14: Đời này bốn vương chỉ nhận định nàng

Một lời này của Thiệu thị rất có uy lực, đám người im lặng một lúc, thậm chí người bên cạnh bà ta còn cách xa ra.

Trầm Cẩm Thành nhìn Quân Khôi La, tia hung ác trong mắt lóe lên rồi biến mất không dấu vết: Luôn muốn bôi nhọ lão tử, cũng không cùng họ Trầm với lão tử, không đồng lòng với Trầm gia nữa!

Mặc dù dung mạo của Quân Khôi La so với Quân Như Sơ như trên trời dưới đất, nhưng sau khi nhìn đôi mắt giống Quân Như Sơ như đúc và sùn mặt tương tự, trong lòng hắn đã chắc chắn bảy tám phần nàng ta là Quân Khôi La.

Đúng là như vậy, Trầm Cẩm Thành vẫn như cũ giả vờ không biết lạnh giọng hỏi: “Người là ai? Có biết tội vu khống hãm hại Vương gia lớn thế nào không?”

Vương gia?

Khỏe miệng Nhạc Sinh, Nhạc Tiêu hơi co rút lại, trong lòng cực kỳ coi thường.

“Phụ vương, nàng nói nàng là nhị muội – Quân Khôi La. Nàng...” Trầm Uyển Tâm đến trước mặt Quân Khôi La nói. Bỗng nhiên, ánh mắt lo lắng quét về phía bên ngoài đám người có vài bóng người quen thuộc đánh ngựa tới, vội vàng chớp mắt nhìn, nước mắt lại lần nữa tràn mi, bi thương cái lại: “Phụ vương, hôm nay nhị muội trở về, hôn sự của con và điện hạ thôi cứ bỏ đi.”

“Tâm Nhi không được nói vậy, bốn vương không đồng ý!”

Đúng lúc một giọng nói lạnh lẽo kêu ngao hơi nóng nảy truyền đến, một bóng người trắng bạc cũng bay tới cách Trầm Uyển Tâm hai bước rồi dừng lại, đó không phải là Long Túc Vân còn là ai?

Trầm Uyển Tâm nghe vậy, ánh mắt khiêu khích len lén liếc xéo Quân Khôi La một cái, thật giống như nói: “Nhìn xem, coi như người thật sự là Quân Khôi La thì sao? Coi như người là tiểu thư tôn quý nhất của Phần Dương Vương phủ thì thế nào? Điện hạ cũng sẽ không vì người mà hủy bỏ hôn sự giữa ta và hắn! Ai bảo điện hạ nhìn trúng tài hoa và mỹ mạo của ta, và thế lực hôm nay của Phần Dương Vương phủ?”

Nhìn Trầm Uyển Tâm như vậy, Quân Khôi La không khỏi cảm thấy buồn cười.

Ha ha, cách mười sáu tháng tám còn có hai mươi ngày, không phải sao? Hơn nữa, nam nhân kia, tỷ hoàn toàn không cảm thấy có gì hiếm lạ có được không?!

“Đời này, bốn vương chỉ nhận định nàng là thê tử của ta!” Long Túc Vân thâm tình nhìn Trầm Uyển Tâm, không coi ai ra gì tiếp tục nói.

Người bên cạnh nhận thấy, lời này không thể nghi ngờ là hung hăng cho Quân Khôi La một cái tát! Nhạc Sinh, Nhạc Tiêu tức muốn vỡ phôi; tự nhiên Trầm Cẩm Thành và Thiệu thị như ăn thuốc an thần, mặt mày thái độ thậm vui mừng.

Mọi người vây xem không khỏi đồng tình nhìn về Quân Khôi La. Mà bản thân Quân Khôi La tựa như cũng không có chuyện gì, trừ mỉm cười nhàn nhạt, phản ứng cũng không dư nửa điểm.

“Điện hạ.”

Trong lòng của Trầm Uyển Tâm cũng không kim được vui mừng như điên, mặt đầy thẹn thùng nhìn Long Túc Vân, muốn vùi ngay vào trong ngực hắn một phen, lại như ngại trước mặt mọi người không dám lỗ mãng, khiến cho lòng Long Túc Vân mềm mại một lúc.

“Tâm Nhi, mặt nàng sao vậy? Ai đánh nàng thành như vậy?” Lúc này Long Túc Vân mới nhìn rõ dấu năm ngón tay hồng trên mặt Trầm Uyển Tâm, giọng thoảng chốc lạnh như băng, vẻ mặt vốn hừng hờ cao ngạo có một chút vết nứt.

“Điện hạ.....”

“An vương điện hạ cùng Trầm đại tiểu thư quả là tình chàng ý thiếp, làm tổn thương người khác!” Quân Khôi La cắt đứt lời của Trầm Uyển Tâm, giọng mang theo khinh bỉ cười nhạo: “An vương điện hạ, chính là phụ thân của nàng, kiệt tác của nhạc phụ tương lai của người, chẳng lẽ điện hạ muốn giáo huấn nhạc phụ tương lai sao?”

Long Túc Vân chợt nghe giọng nói trong đầu mãi không quên, trong lòng chợt run rẩy, xoay người nhìn lại, liền thấy một đôi con người ngập nước.

Bởi vì lấy mũ trùm xuống lộ ra một gương mặt chỉ coi như là thanh tú, hắn không khỏi hoài nghi nàng có phải là cô nương gặp ở quán trà, rồi nhìn thấy Nhạc Sinh bên người nàng mới cau mày nói: “Là người! Người chính là Quân Khôi La?”

Không biết tại sao, trong mắt hắn hơi thất vọng, phảng phất cảm thấy đáng tiếc gương mặt trước mắt này lại có giọng nói trời sinh và một đôi mắt xinh đẹp nhất mà đời này hắn nhìn thấy.

Quân Khôi La thấy rất rõ ràng, dùng giọng hài hước nói: “Ta chính là Quân Khôi La, làm cho điện hạ thất vọng.”

Một lời này của nàng mang hai nghĩa.

Một nghĩa là ý nói dung mạo của mình không lọt vào mắt của hắn, làm cho hắn thất vọng. Hai là Long Túc Vân không muốn lấy nàng, nhưng nàng lại trở

về.

Mắt của Long Túc Vân nguy hiểm nheo lại: “Mọi người đều biết, Quân Khôi La đã chết chín năm, chẳng lẽ người nói người là Quân Khôi La chúng ta tin sao? Người có bằng chứng gì?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bả!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Tu hú chiếm tổ chim khách, có thể ở yên không?*

*Tu hú chiếm tổ chim khách: Tu hú là loài chim chuyên đẻ nhờ các tổ chim khác như khách, chim chích,..v.v. tu hú con khỏe, dữ, có thể hất con chim con trong tổ ra để giành phần ăn từ chim bố mẹ.

Văn Thù vội vàng bước tới nhìn về phía Quân Khôi La, khó nén khiếp sợ, nếu không phải trước mặt mọi người, hẳn thật muốn tát vào miệng mấy cái. Sợ là từ giờ về sau hẳn liền mang danh miệng ăn mắm ăn muối!

Quân Khôi La hướng Văn Thù nhẹ nhàng gạt đầu, sau đó không nhanh không chậm lấy ra từ trong ngực một miếng ngọc bội trong suốt, ngọc bội giao long trong suốt tròn bóng quý giá. Miếng ngọc bội phối với một màu đen, đúng là hình vẽ giao long ngâm châu, phía sau khắc một chữ kiểu Lệ* “Vân”.

*Lời chữ Lệ: (tiếng Trung; giản thể: 隶书; phồn thể: 隸書, bính âm: lì shū), hay chữ lệ, là một kiểu chữ thư pháp Trung Quốc. Đây là loại chữ giản lược từ triện thư, gần với chữ viết Trung Quốc hiện đại. Lệ thư xuất hiện từ thời Chiến quốc nhưng do lựa chọn của Tần Thủy Hoàng, triện thư đã được sử dụng chính thức trong thời gian dài trước khi bị lệ thư thay thế vì tính đơn giản hữu ích của nó.

Buộc lại treo lên thật cao, Quân Khôi La hỏi: “Không biết điện hạ có nhận ra thứ này?”

Trầm Uyên Tâm nhìn ngọc bội kia, răng khể cắn môi: Lúc đó mẫu phi đã lục soát người của nàng ta, như lật cả vương phủ cũng không tìm được ngọc bội này, nhưng lúc này lại đem ra, rốt cuộc nàng ta giấu ở chỗ nào?

Long Túc Vân hơi nhíu mày, đưa tay muốn lấy ngọc bội trong tay Quân Khôi La nhìn kỹ một chút, nhưng động tác thu tay của Quân Khôi La nhanh hơn so với hắn, hải hước nói: “Đây chính là thứ duy nhất chứng minh thân phận của ta, cũng không thể tùy tiện đưa cho điện hạ.”

Trong lời nói cho thấy cực kỳ không tín nhiệm Long Túc Vân.

Long Túc Vân thật muốn nổi giận.

Trước mặt mọi người, hắn có thể làm gì nàng ta? Cô nương này có hôn ước với hắn sao? Mới vừa trở về như muốn tự mình bôi nhọ hắn! Cũng may hắn không định lấy nàng ta, nếu không âm ỉ phiền chết? Tâm Nhi so với nàng ta dịu dàng đáng yêu và biết điều hơn nhiều.

“Người không cho bốn vương xem, bốn vương làm sao biết nó có phải là thật hay không?” Giọng nói của Long Túc Vân ngày càng lạnh lẽo kiêu ngạo: “Lại nói chỉ bằng một miếng ngọc bội của người liền chứng minh người là Quân Khôi La, suy nghĩ không phải quá hảo huyền! Bốn vương có thể có nhiều cách phủ định người là nàng ta. Trong đó trực tiếp nhất chính là người hại chết nguyên chủ, cầm miếng ngọc bội này đến giả mạo nàng ta!”

“Ha ha ha ha.”

Quân Khôi lập tức bật cười, tiếng cười như sóng nước mãnh mẽ, mi mắt cong cong, lại làm cho người ta cảm thấy giống như ánh Mặt Trời chiếu vào trái tim u tối thoáng chốc trở nên sáng ngời, cũng làm cho mọi người nhìn thấy mắt tuyệt đẹp, gương mặt bình thường như thêm hai phần phong hoa.

“An vương điện hạ nói rất đúng. Chỉ cần điện hạ muốn nổi giận, một tiểu nữ như ta làm sao có thể đấu với các người?” Quân Khôi La vừa nói vừa nhìn về công lớn đồ sộ của Phàn Dương Vương Phủ, “Dù sao hôm nay ta đường đường là thân tôn nữ (cháu gái ruột) của Quân Bác Xương, vào phủ đệ của mình mà phải thông báo với người ngoài sao? Chỉ là không biết tu hú chiếm tổ chim khách, có thể ở yên không?”

Nghịch nữ!

Trong lòng tức giận mặt Trầm Cẩm Thành lúng túng, cái gì là người ngoài? Tu hú chiếm tổ chim khách cái gì? Ta là phụ thân của người!

Đồng thời trong lòng hắn cũng khẳng định một cái nữ nhi cho tới bây giờ cũng không thân với mình tuyệt đối không giữ lại được!

Trầm Cẩm Thành nhận ra sự giống nhau giữa Quân Khôi La và Quân Như Sơ, Thiệu thị lẽ nào lại không nhận ra? Trùng trùng nhìn Quân Khôi La, khớp xương tay nắm quai trường của bà ta cũng hiện lên trắng xanh, ở chỗ mọi người không nhìn thấy, hung hăng nghiền hàm răng vài cái, trong lòng tức đến không ngừng mắng to: Khắc tinh, đúng là khắc tinh của Trầm gia ta!

Mà sắc mặt của Trầm Uyên Tâm cũng không dễ coi.

Nếu như nữ nhân này thực sự là Quân Khôi La, vậy thì Trầm gia đại tiểu thư nàng đem đặt ở chỗ nào? Làm cho nàng không cách nào tiếp nhận hôn ước của Quân Khôi La và An vương. Mặc dù Văn Phi nương nương rất thích nàng, An vương điện hạ đối với nàng cũng rất có lòng, nhưng hôn ước của nàng và An vương điện hạ là An vương điện hạ cầu xin, mà hôn ước của Quân Khôi La và An vương điện hạ mới là chính miệng Văn Phi và Quân Như Sơ quyết định!

Ngoại trừ người Trầm gia, những người khác vì câu nói kia nàng vừa nói ra, tình cảm ban đầu càng giảm xuống rõ rệt.

Nếu như nàng là Quân Khôi La, như vậy thật vô cùng đáng thương!

Trong một lúc tình cảnh lại bắt đầu yên tĩnh.

Từ từ xoay người, Quân Khôi La hơi cúi đầu, trong con ngươi nồng đậm đau thương, nàng biết, đó là ưu tư tràn ra từ trong xương của nguyên chủ, bị ai lúc còn sống, đang gào thét, đang khóc lóc.

“Người đời đều nói ta chết cháy bỏ mạng, ai có thể biết, thật ra ta bị bắt uống kịch độc, hiểm cảnh hồi sinh (gặp nguy hiểm nhưng còn sống), sau khi giải độc cũng không dám trở về?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Tín vật đính ước.

Giọng nói của Quân Khôi La rất nhẹ nhàng, nhẹ đến mức phải chú ý đến nàng, lời nàng nói đều rơi vào tai của Văn Thủ cách nàng rất gần.

Trong một lúc, lòng hấn rung động không dùng từ ngữ gì có thể miêu tả được.

Nếu đúng như lời nàng nói, hấn hoàn toàn không nghĩ ra, một hài tử mới hơn sáu tuổi, hôm đó dưới tình huống đang bị trúng kịch độc làm sao sống sót bỏ trốn?!

Quân Khôi La ngẩng đầu lên, đau thương trong mắt đã biến mất không còn, con ngươi giống như được gội rửa, không mang theo tình cảm nhìn về phía Long Túc Vân, đem ngọc bội trong tay ném cho hấn, vẫn đậm phong khinh nói: “Muốn xem thì xem đi, vật này sớm muộn cũng phải trở về tay ngươi.”

Long Túc Vân không biết Quân Khôi La có ý gì, nhưng cũng không nghĩ nhiều, nhận lấy ngọc bội cẩn thận xem xét mấy lần, liền chắc chắn đây là tín vật lúc trước mẫu phi và Quân Như Sơ trao đổi. Chẳng qua lúc nàng ta nói câu nói kia, thấy vẻ bình thản trên mặt nàng trong lòng hấn cực kỳ khó chịu.

Trầm Uyển Tâm nhìn Long Túc Vân, trong lòng kỳ vọng hấn nói ngọc bội kia là giả.

Mà Long Túc Vân cũng không lập tức tỏ thái độ, một vòng quét đám người, giọng trong trẻo lạnh lùng: “Tất cả giải tán đi.”

An vương lên tiếng, tuy mọi người vây xem rất tiếc vì không xem được kết quả cuối cùng, nhưng ai dám ở lại nữa? Rồi rít giải tán, hoặc là tránh xa.

Chỉ trong chốc lát, trước cửa Phàn Dương Vương Phủ chỉ còn lại Long Túc Vân, chủ tớ ba người Quân Khôi La, Trầm Cẩm Thành và Trầm Phúc, Trầm Uyển Tâm và tỷ nữ của nàng, Thiệu thị và nhiều hạ nhân, Văn Thủ và một chiếc xe ngựa đang chờ ở cạnh đó có thị vệ bên người Long Túc Vân - Phi Loan.

“Điện hạ, như thế nào?” Trầm Cẩm Thành vội vàng hỏi.

Long Túc Vân nhàn nhạt cũng không thèm nhìn Trầm Cẩm Thành hấn một cái, dùng giọng điệu lạnh lẽo kiêu ngạo trước sau như một nói với Quân Khôi La: “Tín vật là thật, như lời bốn vương đã nói, nếu muốn chứng minh ngươi là Quân Khôi La, chỉ ngọc bội thì không đủ. Chúng ta cần tìm cách khác chính xác hơn để chứng minh.”

Quân Khôi La chê cười mĩa mai chặn ngang lời của hấn nói: “An vương điện hạ không lẽ muốn nhỏ máu nghiệm thân?”

Long Túc Vân rất ghét giọng điệu nói chuyện của Quân Khôi La, bèn nói: “Vốn bốn vương muốn hỏi Phàn Dương Vương một chút, trên người ngươi có dấu hiệu bẩm sinh đặc biệt để chứng minh thân phận của ngươi, nếu ngươi nói đến nhỏ máu nghiệm thân, nhưng như vậy lại quá trực tiếp.”

Trầm Cẩm Thành nghe vậy, mắt vội nhìn Trầm Phúc một cái, lúc này Trầm Phúc liền gật đầu một cái.

“Ha ha.” Quân Khôi La bất động thanh sắc đem tất cả hành động của bọn họ thu vào mắt, giễu cợt cười một tiếng: “Ngươi cho rằng người không tới bảy tuổi liền mang đi xa ngàn dặm, hấn và ngươi có bao nhiêu tình cảm? Dù trên người ta có những dấu hiệu bẩm sinh, bọn họ chắc cũng sẽ nói không có hoặc là nói lảng nhảng một chập. Cho nên bây giờ, không bằng trực tiếp nhỏ máu nghiệm thân cho chính xác!”

Mặc dù nàng gờ mặt nạ da người xuống thì có thể chứng minh mình là Quân Khôi La nhanh hơn, nhưng bây giờ nàng không muốn làm như vậy.

Long Túc Vân nói: “Đã như vậy, chúng ta liền đi vào phủ đi!”

“Dạ dạ, An vương điện hạ.” Thiệu thị nhìn chung quanh một chút, không thấy tôn tử của mình, vội hỏi: “Không phải Hoa Nhi và người đi cùng nhau sao? Nó đâu rồi?”

Long Túc Vân nhìn về phía Phi Loan điều khiển xe ngựa, “Lúc Uyển Hoa hấn trở về, ngựa bị kinh sợ hất một cái ngã lộn nhào. Gãy ba cái xương sườn, xương bắp chân bị gãy, đại phu nói trong vòng nửa tháng không nên nhúc nhích.”

Nhạc Sinh nghe được kết quả như vậy, trong lòng trực tiếp vui mừng a.

“Đang yên lành, ngựa sao lại bị kinh sợ?” Thiệu thị lăm bầm đi với Trầm Cẩm Thành về phía xe ngựa, vén rèm lên thấy tôn nhi của mình nhĩ tử của mình nằm trên xe ngựa, híp nửa con mắt, cả người hoàn toàn thanh tỉnh, nhưng sắc mặt tái nhợt.

“Trời đất, tôn tử ngoan của bà, chắc chắn rất đau?” Về mặt Thiệu thị một bộ đau lòng như bị táo bón.

“Tổ mẫu, phụ vương.” Trầm Uyển Hoa suy nhược gọi, “Có phải tiện nữ kia trở về?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bâ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Oai phong năm đó của lão phu nhân không giảm, bội phục.

Xe ngựa cách Quân Khôi La năm sáu trượng, giọng nói của Trầm Uyển Hoa mặc dù không lớn, nhưng bằng thính lực hơn người của nàng, nghe rõ không sót một chữ.

Đáy mắt Quân Khôi La lóe lên một tia sắc bén lạnh lẽo: Xem ra tên ngọc Trầm Uyển Hoa này còn chưa nhận đủ giáo huấn đi!

Trầm Cẩm Thành len lén quay đầu nhìn Quân Khôi La một cái, thấy nàng cũng hoàn toàn không có nhìn bên này, bèn đề thấp giọng nói: “Hoa Nhi, con cố gắng dưỡng thương, chuyện khác con không cần bận tâm, phụ vương tự có chủ trương.” Rồi hướng Trầm Phúc nói: “Sai người đem thiếu gia mang về Hoa Uyển, rồi mời phủ y nhanh đến xem một chút, hễ cần thuốc bổ gì thì lấy ở kho phòng (kho).”

“Dạ.”

Hiệu suất làm việc của Trầm Phúc cực cao, chỉ trong chớp lát liền gọi tới hai tên gia đình mang một bộ cáng đi đến, cẩn thận khiêng Trầm Uyển Hoa tiến vào Vương phủ.

Lúc này Trầm Cẩm Thành mới đỡ lão nương của mình, dẫn Long Túc Vân, Văn Thủ và đám người Quân Khôi La hướng Vương phủ đi tới. Chủ tó ba người Quân Khôi La đi ở cuối cùng, đi theo đám người Trầm Cẩm Thành, đi qua tòa lâu rộng rãi tới sân trước, đi qua hai cửa, qua tiền viện, liếc thấy Trầm Phúc theo sau gia đình khiêng Trầm Uyển Hoa đã đi đến cuối hành lang bên trái muốn quẹo sang, bỗng đầu ngón tay lóe lên một đạo ngân quang, một cái châm lông trâu lập tức theo góc độ xảo quyết bắn vào cổ tay của gia đình đi phía sau.

Tốc độ rất nhanh, ngay cả Nhạc Sinh, Nhạc Tiêu đi ở bên cạnh người Quân Khôi La cũng không kịp nhìn rõ động tác, chỗ khúc quanh lập tức truyền ra tiếng kêu thảm thiết thê lương như quỷ rống của Trầm Uyển Hoa.

“Hoa Nhi” Tinh thần hai người Thiệu thị và Trầm Cẩm Thành đều run rẩy dữ dội, trăm miệng một lời hô, đồng thời thay đổi phương hướng chạy tới đầu hành lang dài kia.

Vì vậy, đoàn người lại cuộn cuộn đi theo.

Ở chỗ khúc quanh, Trầm Uyển Hoa co rúc trên đất, ôm bắp chân bị gãy xương, đau đến không nói thành lời.

“Tôn nhi đáng thương của ta!” Thiệu thị giậm hồ đầu trượng một cái, ánh mắt nhuốm oán độc tra hỏi gia đình đã quỷ xuống đất dập đầu như giả tòi: “Các người khiêng người như thế sao?”

“Lão, lão phu nhân tha mạng, nô, nô tài thật sự không cố ý....” Một người trong đám gia đình nom nớp lo sợ nói: “Đột nhiên nô tài cảm thấy cổ tay một trận vô cùng, vô cùng đau đớn, không khiêng, khiêng nổi, mới....”

Thiệu thị không đợi hấn nói xong, hung hăng đập một quả trượng lên lưng của hấn, hướng Trầm Phúc đang đứng cúi đầu gằm thét lên: “Nô tài vô dụng như vậy giữ lại có tác dụng gì? Mau bắt hấn cho lão thân, kéo xuống dùng gậy đánh chết, ném vào bãi tha ma không cần phải chôn cất!”

“Dạ.”

Trầm Phúc ngoắc tay, lập tức có ba tên gia đình tiến tới, hai gã gia đình lập tức chạy đi, tên còn lại kể cả vị mới vừa rồi kia, hai người cũng không dám thờ mạnh, ngẩng đầu lên, còn Trầm Uyển Hoa đang đau chết đi sống lại thì đã rồi đi.

“Lão, lão phu nhân tha mạng, vương gia tha, tha mạng, nô tài thật sự không cố ý a.” Gia đình mất thấy phải chết, nước mắt nước mũi chảy đầy mặt, hạ thân một người không nhận được tiểu tiện ra mắt/nhìn nín*, thấy cầu xin Thiệu thị Trầm Cẩm Thành không có tác dụng, liền chuyển hướng đến Long Túc Vân: “An vương điện hạ, nô tài thực sự không cố ý a, cầu xin An vương điện hạ cho nô tài nói câu công đạo a.”

*nguyên văn nó vậy, ta ko sửa

Long Túc Vân hồ hững quay mặt đi chỗ khác, cũng không thèm nhìn hấn.

Văn Thủ không nhìn nổi muốn lên tiếng khuyên can, thấy Long Túc Vân mặc kệ, há miệng muốn nói lại thôi.

Giọng của tên gia đình gào thét xin tha xa dần, để lại một vết kéo ướm nhẹp thật dài.

Quân Khởi La tự tiểu phi tiểu nhìn đến Thiệu thị, có ý ám chỉ nói: “Oai phong năm đó của lão phu nhân không hề giảm, thật khiến cho người ta bội phục, bội phục!”

Hàm ý trong lời nói của nàng, trong lòng Thiệu thị không khỏi giật mình một cái, trừng mắt nhìn nàng một cái nhưng cũng không để ý đến nàng, ngượng ngừng hướng Long Túc Vân nói: “Đề điện hạ chê cười rồi.”

“Không sao.” Long Túc Vân nhìn trời một chút, hướng Trầm Cẩm Thành thân nhiên nói: “Uyển Hoa ở đó chúng ta cũng không giúp được gì, sắc trời đã không còn sớm, hay là vương gia xử lý chuyện trước mắt nhanh chút đi, bôn vương còn phải nhanh chóng vào trong cung.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cặn Bã!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.